

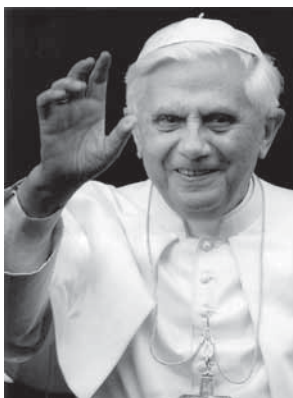
PAPEŽ U NÁS

Píšu tyto řádky samozřejmě ještě před **setkáním s papežem Benediktem**. A vy už je čtete po něm. V tuto chvíli nevím, jak celé setkání dopadne, jaké bude počasí, kolik se nás v Brně sejde a sjede, jaká bude atmosféra... Jde ale o událost tak velkou, že bychom ji neměli ani v našem farním časopise opomenout.

Co pro nás to nedávné brněnské – a snad i každé jiné – setkání s papežem znamená?

Je to **setkání s církví**. Kde je biskup, tam je církev, říkali už první církevní otcové. O papeži – jako o prvním z biskupů a viditelné hlavě církve – tato věta jistě platí tím více.

Je to též **setkání se společenstvím věřících**. Nemělo by nám jít o to ohromit nevěřící tím, že je nás přece

jenom ještě dost, a potom se se svou vírou zase někde skrýt a nedávat ji najevo. Ale přesto – v moři lhotejnosti nebo ještě častěji posměchu vůči víře a církvi i takové lidské povzbuzení potřebujeme. Ať to povzbuzení vede právě k tomu, abychom se za svou víru nestyděli ani tehdy, až s ní budeme (skoro) sami v práci či ve škole.

Je to i **setkání s papežem**

jako s moudrým, nesmírně vzdělaným a pokorným člověkem. Jak často je v médiích odmítán a zesměšňován. A při tom se od něj můžeme tolik učit. Je dobře, že jsme ho svou přítomností snad mohli i podpořit...

Je to i **závazek**. Přijali jsme do svého srdce světlo víry. Máme toto světlo donést jednou až do Božího království. Snad nás na této cestě i naše setkání s Benediktem XVI. povzbudilo – třeba i ke snaze svědčit o tomto světle všude kolem sebe.

Prožíváme dny hodů naší farnosti a obce. Přeji vám všem, aby to byly dny pokojné, radostné a požehnané. Ať jsou prozářené povzbuzením, jež jsme mohli od Pána přijmout v minulých dnech skrze setkání s naším otcem Benediktem.

o. Petr

BLAHOPŘÁNÍ

29. ZÁŘÍ 2009 OSLAVÍ NAŠ DUCHOVNÍ OTEC

O. PETR KARAS ČTYŘICÁTÉ NAROZENINY

A ZÁROVEŇ JE TO UŽ DESET LET, CO PŘIŠEL DO NAŠÍ FARNOSTI.

Otče Petře,

chceme Vám poděkovat za Vaši náročnou a obětavou službu v naší farnosti, za Váš čas a síly, které věnujete různým úkolům a akcím pro své farníky – za bohoslužby, svátosti, modlitby, adorace... Díky za to, že máme možnost více poznávat Písmo prostřednictvím Vašich promluv, biblických hodin, setkávání ve společenstvích... Díky za akce pro děti, mládež, dospělé, za návštěvy nemocných a za podporu všem, kteří se na Vás obrátí. Je toho hodně, co ještě nebylo vyjmenováno, a tak za to všechno přijměte naše poděkování a také přání všeho dobrého, ať Vám Pán žehná, ať Vás naplňuje radostí a pokojem, přejeme také pevně zdraví a dostatek sil ke sportu i všemu, co děláte.

Vaši farníci

Při této příležitosti jsme o. Petra požádali o rozhovor, který najdete v rubrice Lidé naší farnosti.

PROŽILI JSME

FARNÍ DEN

Navzdory nejistému počasí v tomto období se podařilo podruhé v naší farnosti uskutečnit Farní den. Neoficiálně začal v sobotu 27. června večer tradičním „letním kinem“ na farním hřišti, kde bylo možné zhlédnout snímek „Most do země Terabithia“. Tento pozoruhodný film vyprávějící o síle fantazie a přátelství vidělo asi 70 diváků od dětí (nejmladšímu byly 4 roky) až po dospělé.

Oficiální část Farního dne začala nedělním svátostným požehnáním, jež bylo doprovázeno průběžně zesilujícím deštěm. Naštěstí tato dešťová fronta brzy odezněla a návštěvníci se začali hrnout v hojném počtu (nedal se kvůli neustálé fluktuaci spočítat:-).

Děti se s nadšením účastnily biblické cesty na které procházely stanoviště na motivy biblických událostí, např.

- „tunel“ Nebojte se! - plížení tunelem z lepenkových krabic
- boj s drakem - hod šiškou na cíl
- biblické dvojice - znalostní soutěž
- spouštění sv. Pavla z hradeb – sedačka na kladce a mezistromová lanovka; té nakonec neodolali ani dospělí, včetně našeho „stárnoucího“ důstojného otce
- babylonská věž – stavění z cihel nebo koster
- zázračný rybolov – „lovení“ míčků z bazénku lžičkou (malé děti), vidličkou (starší děti),

pozn. pro dospělé přistě navrhuji příborový nůž nebo asijské (jidelní) hůlky:-)

- David a Goliáš – střelba z praku na cíl
- Trampolína „Radujte se!“ – úplný vrchol této soutěže atd.

Jako další velký úspěch z loňského farního dne byl i letos instalován lezecký kámen, kde se mohly vyřadit hlavně děti. Dospělí odvážlivci očkem pokukovali po obávané severní stěně...

Nejen pro nesoutěživé farníky bylo připraveno pohoštění „až se stoly prohýbaly“ díky hojným darům našich farnic a farníků. Další ochotní farníci zabezpečovali nápojovou „ambulanci“, kde byl široký výběr chlazených i teplých nápojů.

K pohodové atmosféře vyhrávala českou folkovou klasiku kapela Modrá pečeť – dokonce dlouho „přesčas“.

Kdo byl přejezený sladkostí, mohl si svépomočí opéct sobě a svým blízkým tradiční poctivé české masové špekáčky.

Celý Farní den byl velmi podařený díky

Více fotografií naleznete na farním webu.

„napravenému“ počasí a ochotě farníků nejen jej připravit (patří jim za to velký DÍK!), ale hlavně zúčastnit se.

Těšme se na další... za rok...

Petr Martínek

CHARIZMATICKÁ KONFERENCE BRNO 2009

Ve dnech 9. - 12. 7. 09 jsem se zúčastnila Charizmatické konference v Brně. Rozhodla jsem se, že se s vámi podělím o zážitky z této konference, protože to byl opravdu parádní zážitek. Jak jsem se na konferenci vlastně dostala? V rámci přípravy na svátost biřmování v naší farnosti, protože jsme si měli vybrat z nabídky duchovně zaměřených akcí. Přihlásila mě tam teta a s ní jsem tam pak ty tři dny strávila. Bála jsem se, že se tam budu nudit, jak to bude nezáživné, nebudu moct nikam odejít, ale opak byl pravdou! Každé ráno byly chvály, kdy se zpívalo, kapela hrála skoro jako na diskotéce, pak začala přednáška. Asi největší úspěch měl Charles Whitehead a P. Vojtěch Kodet, ale i ostatní přednášející byli úžasní. Všechno se točilo kolem motta: „Vzchopte se, já jsem to,

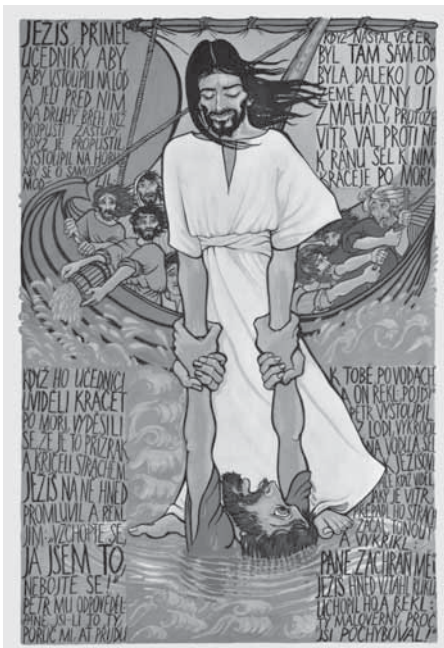
nebojte se!“ (Mt 14,27). Každý den byly dvě přednášky, pak mše svatá i večerní program. Při mši svaté se mi podařilo nést dary. Bylo to opravdu krásné. Samozřejmě byly dlouhé přestávky, abychom zvládli vstřebat tolik zajímavých informací. Několik nakladatelství tu mělo stánky, kde se prodávaly knížky a měly obrovský úspěch. Víc než stánky či jiné podobné záležitosti mě zajímaly pohledy lidí na náboženství jako takové. A jelikož jsem seděla mezi samými staršími, zajímala jsem se o jejich názory a velmi ráda si s nimi povídala. Byli sdílní, a tak mi povyprávěli jejich svědectví, jak se dostali k víře apod. Pak se mě opatrně zeptali na můj věk a žasli, proč se o to všechno vlastně zajímám. Naprosto lehká a logická odpověď: Na Charizmatické konferenci nás bylo přes 5000! Pět tisíc lidí,

kteří vyznávají jako jediného Krále Ježíše Krista, pět tisíc lidí, kteří mají se mnou stejnou víru a přesvědčení.

Jak nešťastná jsem odjížděla z domu na tuto „dobrovolně povinnou“ akci, tak moc ráda jsem byla, že jsem se nakonec zúčastnila. Byl to opravdu silný zážitek a já jen doufám, že ve mně něco dobrého z těch tří dnů zůstalo a třeba zapustí kořeny. Rozhodně si myslím, že by se lidé o takové věci měli zajímat. Vládla tam úžasná atmosféra, lidé byli na sebe hodní a milí. Jak vzácné vlastnosti. Jen málokdo se jich dočká i v běžném životě. Třeba někomu můj článek pomůže a příští rok se nás tam zase více sejde, protože když Pán Bůh dá, příští rok se tato konference bude v Brně konat znovu.

Netuším, jestli si tohle vlastně přečte někdo jiný než má maminka, která čte ode mě všechno i nákupní lístek, ale pokud ano, chci touto cestou poděkovat všem, kteří se na této akci podíleli, ale také všem, kteří se jí zúčastnili! Je důležité ukázat světu, jak zajímavé je žít ve víře v Ježíše Krista a jaké možnosti nám tato víra nabízí!

Nebudu tady přesvědčovat, že naše víra je ta jediná pravdivá a spolehlivá cesta, oni na to totiž lidé přijdou sami. Někdo už za pár dní, jiný

I letos byla na pódiu krásná ikona

za mnoho let, ale jednou určitě. A to je na tom právě to krásné a udivující.

Miroslava Rylková

POUŤ RODIN NA SV. HOSTÝN

I letos (25. července 2009) jsme se mohli zúčastnit farní pouti na "Hostýnek". V sobotu ráno vyjely z Bojanovic čtyři autobusy a někteří další, stejně jako my, vyrazili autem - často kvůli malým dětem, pro které autobus ještě není. Disciplinovaně jsme nechali auto v Bystřici na parkovišti a čekali na místní dopravu, která nás vyveze nahoru k bazilice, nad níž se černaly mraky. Autobus měl bohužel zpoždění, a tak jsme nestihli ani průvod ani začátek mše. Během ní začalo hodně pršet. Takže po pokrmu duchovním jsme rychle zamířili načerpat sil tělesných.

A protože poutníků bylo na Hostýně hodně, fronty na jídlo byly dost dlouhé. Ale přece jen jsme se guláše, řízku a jiných dobrot dočkali.

V jednu hodinu jsme se vrátili do chrámu ke svátostnému požehnání a pak jsme ještě prošli s modlitbou 14 zastavení křížové cesty. Při ní nás zase zaléval déšť, který trochu urychlil náš odjezd z místa, kde jsme jistě načerpali mnoho milostí a kde jsme svěřili svoje prosby do rukou Tě, která o nás ví a mocně se za nás přimlouvá.

Alena Tlachová

Z MORAVY, CEZ SLOVENSKO NA UKRAJINU....

Otiskujeme zde článek sestry Veroniky, která se pouti zúčastnila a píše o ní ve své mateřštině.

K púti z Dolních Bojanovic do Tjačiva na Ukrajině, pôsobiska dobre vám známeho kňaza Petra Krenického, som sa, spolu so sestrou Markétou, pridala až v Ľubici na Slovenku. V našom kláštore si Bojanovický pútnici urobili tzv. „cikpauzu“ ☺.

Odtiaľto viedla naša cesta na pútné miesto Litmanová, kde nás už čakal miestny kňaz. Pomodlili sme sa na mieste zjavenia P. Márie a po krátkej príprave sme slávili svätú omšu s o. Petrom a o. Jiřim. Potom nasledovalo už len krátke osvieženie pri prameni požehnanej vody a vyrazili sme ďalej.

Ďalším zastavením na našej ceste bolo kúpeľné mesto Bardejov s krásnou bazilikou sv. Egidia, radnicou a historickým centrom. Tu sa na moju spolusestru Markétu začalo „lepiť nešťastie“, vyvrtila si členok. Pohotovosť farničky jej nohu odborne ošetrili a ona i napriek bolesti odvážne s nami pokračovala ďalej, tentoraz do Košíc. V Košiciach dosť pršalo, i času nebolo mnoho, takže sme navštívili aspoň Dóm sv. Alžbety, košický do skvost. O. Jiří svojim moc-

ným hlasom zanôtil mariánsku pieseň a ostatný sa pridali, takže sa Dóm temer otriasal v základoch ☺!

Z Košíc sme sa vydali smerom na ukrajinské hranice. Čakalo nás tam nemilé prekvapenie - sr. Markéta nás tu musela opustiť. Nemala totiž pas a len s občiankou, ako si myslela, ju cez hranice nepustili. Našťastie z ukrajinskej strany práve odchádzal autobus do Prešova, tak sme ju naň naložili a pokračovalo sa ďalej. Ona domov a my, mysliele sme si, že na Ukrajinu, ale... Nebolo to také jednoduché! Ukrajinský colníci nám dali pocítiť svoju „zvrchovanú moc“ a keďže viac nemohli, aspoň nás tam vyše dvoch hodín

podržali. Nenechali sme sa znervózniť a v dobrej nálade sme prekročili hranice a hurá na Tjačiv.

V neskorých večerných hodinách sme do Tjačiva konečne dorazili. Vyložili sme o. Petra a o. Jiřího, tí už mali „ohriate“ miestečko na fare, avšak my sme ešte museli pokračovať v ceste ďalej do miesta svojho ubytovania. V dedinke Novoselica nás čakal miestny kňaz Ivan so svojimi farníkmi, ktorí si nás pri autobuse vyzdvihli a ubytovali vo svojich domovoch. To už bola, prosím pekne, polnoc! Nielenže nás títo milí ľudia čakali až do polnoci, ale ešte mali pre nás pripravenú večeru. Dali sme si len čaj a unavení rýchlo šup do

U automobilu, ktorý nás za chvíľu poveze do hor

postielky. Druhý deň nás totiž čakal náročný program.

Po výdatných raňajkách od domácej pani, sme sa vydali smerom na Ust'-Čornaju. Program v Usti mal dve alternatívy, pre zdatných a menej zdatných. Niektorí z tých, ktorí si zvolili program zdatných, cestou asi ľutovali, že neostali v skupine druhej. Pri výstupe na Poloniny na starej vetrieske, po ceste plnej skál, výmoľov, po stranách s hlbokými zrázmi mali mnohí smrť v očiach ☹. Ale stálo to zato!! Nádherný výhľad, krásna príroda, pokoj a ticho. Len jedna chalúpka s milou pani a jej malým hospodárstvom.

Z Usti sme už rýchlo smerovali do Tjačiva, kde začínal program púti národov s modlitbou sv. ruženca, sv. omšou a modlitbou chvál. Návrat bol opäť v neskorých večerných

hodinách s vitaním našich milých domácich. V tento večer nás už opustil o. Peter, ktorý sa musel vrátiť domov, kde ho čakali kňazské povinnosti.

Ďalší deň dopoludnia sme strávili pri soľnom jazere, kde sme sa kúpali vo vode, ktorá je liečivá tak, ako voda v Mŕtvom mori vo Sv. zemi. Niektorí z nás sa i natreli liečivým bahnom, takže vyzerali, akoby prišli priamo z čiernej Afriky. Tu som ja urobila jeden veľký prešlap, za ktorý sa chcem ešte raz ospravedlniť. Keďže som sa, ako rehoľná sestra, musela zriecť pôžitku kúpania sa v jazere, nie však vlastný. No stalo sa. Späť to už nevrátim, ale prosím ešte raz: **PREPÁČTE!**

Zo soľného jazera sme prišli opäť do Tjačiva, kde sme mali pripravený obed a kde potom pokračoval program púti náro-

dov za účasti mukačevského vладыку Milana Šášika. Bojanovickým farnikom o. Peter Krenický niekoľkokrát poďakoval za ich veľký finančný príspevok, vďaka ktorému si mohli odkúpiť kostol. Počas sv. omše naše ženy oblečené v kroji niesli obetné dary. Myslím, že to bolo pre bojanovických farnikov veľké vyznamenanie i prejav vďačnosti od miestnych katolíkov.

Slávnosť sa završila svetelným sprievodom, ktorého sme sa my už nemohli zúčastniť. V nedeľu nás čakala dlhá cesta späť domov.

Ja som sa, s milými mne pútnikmi, musela čoskoro rozlúčiť. Lepšiu rozlúčku sme si ani nemohli želať, ako sv. omšou v našej kaplnke. Po nej ešte dlhé mávanie za autobusom a sprevádzanie vás modlitbou.

Ešte raz srdečne **ĎAKUJEM** za to, že som mohla prežívať tieto chvíle s vami!

Moje najkrajšie dojmy?

Povzbudenie a radosť z ľudí, ktorých som stretla. Z vás mili pútnici i z tých, ktorý nás prijali v Novoselici – obetaví, srdeční, vďačne dávajúci i prijímajúci, radostní...

*Niekedy zas dovidenia!
vďačná sr. Veronika*

Poutní areál v Tjačivu

TEĎ JE CHVÁLIT PÁNA ČAS

Gospel u nás

Jistě si mnozí dobře vzpomínáte na první srpnovou sobotu, kdy Pod zeleným vystoupil gospelový sbor z Anglie. Pak jsme se mohli ještě setkat při nedělní hrubé mši a také v pondělí vpolední při bohoslužbě, kterou vedli. Byl to, myslím, silný umělecký zážitek. Proto jsem požádala rev. Patrika Georgie o rozhovor. Byl velmi vstřícný, a tak za pomoci Martina Nováka, který překládal, vznikl tento příspěvek.

1. Patriku, můžete prosím představit vaši církev?

Náš sbor patří k letničním církvím, schází se nás v našem městě Lutenu (leží asi hodinu jízdy od Londýna) kolem stovky členů. Naše společenství je vybudováno na třech pilířích – přátelství, láska, úcta. Je pro nás důležité vytvářet komunitu, kde se můžeme vzájemně povzbuzovat na cestě k Pánu. Mám na starosti pěvecký sbor, je nás tam asi třicet a našim cílem je oslavovat Ježíše formou zpěvu a hudby.

2. Jste tedy zapojeni v charizmatickém hnutí?

Ano, snažíme se být otevřeni pro Ducha svatého, který se projevuje různými způsoby. Chceme, aby celé naše konání bylo v Duchu, aby on nás vedl. Také když se scházíme my, vedoucí sborů, prosíme Ducha svatého o vedení.

3. Vaše koncerty pojímáte jako formu evangelizace?

Je to druh misie, chceme tak oslovit naši multikulturní společnost. Setkáváme se s vrěmým přijetím.

4. Pociťujete tlak doby, jak zejména mládež ztrácí zájem o duchovní hodnoty?

Ano, pociťujeme to také. Snažíme se tomu čelit a ukázat mladým lidem, že jsou v církvi důležití. Mnoho jich zpívá v našem sboru. A máme mladé, kteří jsou ochotni věnovat svůj čas svým vrstevníkům, připravují pro ně různé aktivity.

5. Pracujete zvlášť i s dětmi?

Při bohoslužbě mají při promluvě v jiné místnosti připravené téma pro ně, formulované jazykem jim blízkým a zase někteří z nás věnují různým aktivitám pro děti svůj čas (někdy je to třeba návštěva kina, výlety apod.)

6. Vnímáte rivalitu mezi církvemi nebo jde spíše o spolupráci?

Není mezi námi žádná rivalita, vycházíme dobře, o náš kostel se například dělíme s metodistickou církví.

6. Jsme rádi, že se vám u nás líbilo. Vyjadřujeme svoji víru asi daleko klidnějším způsobem,

Připadá vám to, myslím, hodně strnulé?

Velmi nás oslovila nedělní bohoslužba, vnímali jsme hluboký pokoj, byl to pro nás Boží dotek. Rádi bychom se k vám vrátili, našli jsme tu hodně přátel a i přes naši rozdílnost vřídne přijetí.

Děkuji za rozhovor, za silný umělecký zážitek i za svědectví víry, které nás povzbudilo.

Alena Tlachová

BOHA LZE CHVÁLIT RŮZNĚ... aneb co mně ukázalo setkání s Goselem

Nedávno naši obec navštívila hudební skupina z Velké Británie. Sobotního koncertu Pod zeleným jsem se nemohl zúčastnit, ale pondělní bohoslužba slova mi neutekla.

Poslouchal jsem pozorně chvály a sledoval skoro marné pokusy roztančit ostatní posluchače. Tato hudba se mi líbí, ale v tuto chvíli jsem si myslel, že to „naše“ chválení Boha je lepší. V tichu, pokoře a skromnosti je srdce lépe připraveno zaslechnout Boží hlas. Tiché chvíle při adoraci, chvíle ticha při bohoslužbě nebo rozjímání nad Písmem jsou mnohdy těžké, ale myslím, že důležité.

Pak moje myšlenky plynuly dál. Tleskal jsem do rytmu skladeb černošského zpěváka a zpěvaček a najednou mi bylo jasné, že něco není v pořádku. Pochopil jsem, že moje srdce zatěžují předsudky. Nikdy předtím jsem o této skutečnosti nevěděl. Tento zpěvák volal ke stejnému Bohu, ke kterému se modlím já. Jeho Bůh

je i můj Bůh. Bůh slyší i tento hlučný a pro mě nepochopitelný způsob chvály a modlitby. Ježíš zemřel na kříži pro spásu i těchto lidí - jsme tedy bratři. A je docela možné, že jestli bude Bůh ke mně milosrdný, tak při nebeské hostině zrovna tento umělec bude sedět vedle mě. Nebe určitě není rozdělené na černé a bílé, hlučné a tiché, nebo staré a mladé...

Proč o tom píšu? Nevěděl jsem, že v mém srdci je i takovýto plevel. Tak málo lásky a tolerance. Ale samotný Duch svatý vedl moje kroky a myšlenky. Ukázal mi moji slabost a nedokonalost. Děkuji za tuto bohoslužbu slova. Slovům jsem sice moc nerozuměl, ale i při tak hlučném projevu této skupiny Duch svatý promlouval.

„Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá...“ (Ř 8, 26).

účastník bohoslužby

ROHÁČE DOSPĚLÍ

Na přelomu července a srpna odstartovala u bojanovické fary už čtvrtá expedice „Roháče pro seniory“, opět pod vedením otce Petra. Za poslední léta toho bylo o tomto malém ráji nad Liptovským Mikulášem napsáno hodně a je těžké najít něco, o čem byste v Cestě ještě nečetli. Možná snad jen o místních zlodějíčcích, kteří v naší nepřítomnosti nepohrdli moravskou slivovicí, finanční hotovostí, ba dokonce ani hygienickými potřebami nejmenovaného účastníka, a to včetně kartáčku na zuby (Bible zůstaly nepovšimnuty). To ale v porovnání s ostatními megazážitky nestojí snad za řeč, a tak jsem zvolila nejjednodušší

cestu: dala jsem prostor samotným účastníkům, kteří jsou (jako ostatně my všichni) Božími originály, a tak předpokládám, že přinejmenším originální budou i jejich postřehy z týdnového pobytu tak trochu mimo (civilizaci).

Roháče jsem navštívil v minulosti už několikrát, ať už s výpravou farníků nebo s kamarády. Přesto mě toto místo pokaždé překvapí svou krásou a také počasím, jehož proměnlivost tvoří zážitky v horách neopakovatelnými. Letos nám počasí opravdu přálo. Není moc šťastlivců, kteří

by zažili krásnější výhled z vrcholu Babky, než naše výprava letos.

Pro mě osobně byl duchovní pobyt v Roháčích především odpočinkem od „civilizovaného“ světa a prohloubením přátelství s Pánem. Přesto (nebo spíš právě proto), že jsme neměli k dispozici skoro žádné moderní vymoženosti, mohli jsme vnímat velice intenzivně Boží přítomnost při mších svatých v přírodě, duchovních přednáškách otce Petra nebo při rozjímání. Jsem rád, že jsem mohl načerpat duchovní i psychické síly jak pro všední život, tak i pro další prohlubování vztahu s Bohem. Přestože jsem se vrátil trochu fyzicky unavený, nepamatuji si, že bych si někdy o dovolené odpočinul tak, jako letos.

Pobyt v Roháčích mě vedl k zamyšlení nad množstvím různých věcí v naší domácnosti. Tady v přírodě ztrácejí na významu. Začala jsem pochybovat o jejich nezbytnosti. Jako příklad uvedu myčku na nádobí. Ta je v současnosti velkým pomocníkem v mnoha domácnostech. Kdybychom ji doma neměli, musela bych každý den umývat nádobí. Zabrало by mi to více času, než když jenom zapnu tlačítko a spotřebič za mě práci udělá. Mám tedy víc času. Otázka však je, co s tímto časem dělám? Věnuji ho manželovi, dětem, Bohu...? Ne, myčku zapnu a manželovi, dětem i Bohu řeknu, že nemám čas... Kdybychom myčku neměli a nádobí by se

mnou musely mýt děti, asi by se jim to nelíbilo. Ale vést děti k práci a povinnostem je správné. Společná práce by nás jistě více sblížila. A co by to teprve znamenalo pro děti, kdyby tuto ženskou práci občas převzal manžel: „Tys vařila a já s dětmi umyju nádobí.“ Vim, že mnohým z vás se toto zamyšlení nebude líbit. Někteří pochybují o nezbytnosti myčky v domácnosti, jiní zase o muži u dřezu. Děti považují nádobí za nejotřesnější práci na světě. Všechny chápu...

Přiznám se, že můj vztah k dlouhým pochodům není moc dobrý, přesto jsem do Roháčů jela. Ve středu jsme šli na Ostrý Roháč. Nevěděla jsem, co mě čeká, a tak když ve výškách byly místo zeleně všude už jen hromady kamení, moje nálada poklesla. Říkala jsem si: „Jestli přelezu ještě tuto hromadu, tak už budu určitě u cíle a tam si odpočinu.“ Přelezla jsem hromadu kamení a byla tam druhá, potom třetí a čtvrtá... Když jsem si myslela, že už dál nemůžu, visel ze skály řetěz. I ten jsem zvládla a za ním zase... hromada kamení. Dál už jsem nešla a čekala, až se ostatní vrátí. Zůstala jsem nějakou dobu sama na hromadě kamení, ale s krásným výhledem do údolí...

Je to jako v životě. Když překonám jednu překážku, čekají za ní další, třeba i těžší. Některé však mají řetěz, kterého se můžu držet, a nahoře mi někdo podává ruku. Někdo...? Nabídl mi nádherný pohled do údolí, na stromy, vodu, skály a taky jistotu, že mi opět podá ruku, až budu potřebovat pomoc. To už jsem slyšela vracející se spoluvandroníky... Věřím, že si na tu chvíli samoty vzpomenu i doma, až uvidím jenom kamení, kamení a kamení...

Ráda bych se podělila o jeden svůj zážitek z Roháčů. Už delší dobu mám problémy s kolenem. A tak jsem ho každý den ráno přemlouvala, ať mě ještě ten dnešní den poslouchá a ať mě

leží hezky jedním směrem jako párátka. Zpáteční cesta však vedla po částečně zničené silnici a my jsme viděli následky laviny pěkně zblízka. Přiznám se, že mi to trochu vyrazilo dech. Stromy najednou vypadaly větší a mohutnější. Pod nimi byl i teď v červenci vidět sníh a tento „nános“ dosahoval místy vysoko nad naše hlavy. Najednou jsem si připadal úplně malý a skoro neviditelný. Šeřilo se, a to ještě umocňovalo moje pocity nicotnosti. Jak musí být náš Pán mocný a dobrý, když i já, tak malinký, můžu každý den zakoušet Jeho lásku. A jak směšná je lidská pycha uprostřed této zkázy...

doneše, kam potřebuji. Při procházkách jsem slibovala, že až se vrátíme domů, určitě už půjdeme k doktorovi a...

Přišel den, kdy nás čekala nejtěžší túra na Ostrý Roháč. Když jsme byli asi v polovině cesty, řeklo mi moje koleno, že dál už nepůjde. Tak jsem se po mši svaté rozhodla, že se vrátím. Šly jsme dvě a když jsme odcházely, v očích některých mužů se zračila nedůvěra. Otázky typu – máš zapnutý mobil? Víš, kdy máš odbočit z té zpevněné cesty? – mi rovněž na jistotě nepřidaly. Vyrazily jsme a já si v duchu promítala, jak cesta ráno vypadala a jestli jdu správně. Do našeho dočasného domova jsme nakonec trefily. Bylo to moje vítězství! I když jsem nepokořila Ostrý Roháč, cítila jsem se jako vítěz... Muži, kteří mají orientační smysl, můj zážitek zřejmě náležitě neocení, ale tento článek budou snad číst i ženy, které mají orientační nesmysl... :-)

Jednoho rána jsme byli probuzeni dřív než obvykle a vyrazili jsme na cestu. Náš horský vůdce otec Petr nás vedl po lesní pěšině a ukazoval nám následky nedávné laviny. Z tohoto úhlu bylo krásné vidět, jak lavina v údolí řádila. Jakým směrem padala, jak setrvačností s sebou brala i stromy z protějších kopců, jak se jen zázrakem vyhnula nedaleké chatě... Všichni jsme se zájmem pozorovali, jak stromy, ještě neuklizené,

Letošní Roháče mi daly velmi mnoho. V srdci mi zůstala vděčnost zvláště za jedno poznání, vnuknutí, které, věřím, bylo od Pána, a které potvrdilo stejné vnuknutí zpod kříže z letošního Velkého pátku. Záleží na mně, zda budu mít odvahu podle něj jednat, zda najdu odvahu nečekat na další, další a další potvrzení...

Když se někdo neznalý ptá na pobyt v Roháčích, musím popravdě odpovědět, jak se věci mají: ne, teplá voda tam opravdu neteče, ani elektřina tam není, postel tvrdší, vaří se na ohništi, voda se bere z více či méně vzdáleného potoka, zvířátka tam taky jsou – od těch nejmenších až po ty metrákové. To nejdůležitější z celého týdne je ale stejné nesdělitelné – totiž, že člověk se tam cítí velmi svobodný. Najednou zjišťuje, že nepotřebuje zrcadlo, make-up ani fén, že koupel v ledové vodě má obrovské kouzlo – hlavně, když z ní člověk vyleze, že značkový parfém hravě nahradí vůně ohniště a aviváž slaný pot. Všichni jsme tam na tom tak nějak stejně. Starosti a problémy zůstanou někde v údolí a člověk je pod hvězdnou klenbou najednou volný a otevřený pro Boží hlas. Na vlastní kůži tak může zažít, co Ježíš mluvil slovy – pojdte ke

mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout... K tomu přátelské vztahy a kromě namožených končetin i notně namožená bránice...

Když to těm, kdo se ptají, vyprávím, dívají se na mě a já se ptám - asi to nejde předat, že? Odpovědí je mi tiché pokývnutí. Tak pojdte všichni, kdo žízníte, vzhůru k vodám... Pojdte – a uvidíte...

Za všechny účastníky bych chtěla poděkovat otci Petrovi. Jeho duchovní promluvy, mše svaté sloužené v lese, na louce či na vrcholcích hor, udělované svátosti, jeho humor a nasazení nás přiblížili zase o krůček, možná i o krok, k našemu Pánu.

sepsala Kamila Košutková

ROHÁČE 2009 - MLÁDEŽ

Dne 9. 8. 2009 začala 20 členná výprava mládeže do Západních Tater, do Roháčů. Naším týdenním domovem se stala malebná chaloupka a stany na pokraji lesa. Po okolních loukách nám každodenní společnost dělaly strakaté kravičky. Za chatkou tekli potůček, z něhož jsme o kus dál čerpali vodu a jenž se stal místem naší týdenní hygieny.

Na namáhavých túrách jsme se mohli radovat z krásného výhledu. Naše první výprava byla na tzv. Mnicha, kde jsme měli naši první mši sv. v Roháčích, a pak jsme pokračovali na Babky.

Následoval den „odpočinku“. No, jak se to vezme odpočinku. Přestože celý den přešle, hráli jsme na louce, kde se pásly krávy, baseball.

Třetí den byla plánovaná celodenní túra na Tri Kopy. Po cestě jsme se zastavili na Žiarské chatě, kde zůstali čtyři z nás. Zbytek pokračoval do Smutného sedla. Tam se denní plán změnil a místo na Tri Kopy se šlo přes Plačlivo na Ostrý Roháč. Když jsme se k němu přibližovali, začalo pršet a byla ukrutná zima. Čím výš jsme šli, tím větší to byl adrenalin. Všechno dobře dopadlo a byl to opravdu silný zážitek. Cestou zpět jsme měli na Jamnickém sedle mši sv. Protože jsme byli promrzlí, usedli jsme v hospůdce na Žiarské chatě a zahráli jsme se česnečkou. K naší chaloupce jsme dorazili cca v 10 večer.

Ráno nás opět probudil déšť, a tak jsme se po snídani všichni sešli v chatce, kde jsme četli další kapitulu z Letopisů Narnie a probrali jsme 4. téma. Na každý den bylo jedno téma: Poznání Krista, Dát své hříchy Ježíši, Písmo svaté – Bůh ke mně mluví, Rodina, Pochybnosti ve víře. Po výborném jídle (smažený sýr + brambory = MŇAM) se vyjasnilo, a tak jsme šli hrát baseball. Pak byla večeře, mše sv. a nakonec adorace v lese, při které jsme chválili a prosili Boha.

Pátý den jsme měli, díky Bohu, poslední túru, která byla nejdrsnější. V lesích nás popichaly vosy a zpáteční cesta se mírně zkomplikovala – stali se z nás „průzkumníci“, kteří hledali stezku, která už ale asi zarostla. Po návratu jsme pak dočerpali síly, neboť nám o. Petr ukuchtil jeho všude známou a pochvalovanou specialitu – PORYČ.

A pro někoho konečně, pro někoho bohužel, nastal den odjezdu. Když jsme se sbalili, sešli kopec, nastoupili do auta a odjeli na vlakové nádraží, kde jsme udělali společné foto, začala cesta DOMŮ!!! Přestože někteří odjížděli s puchýřem, i tak (snad všichni) máme dobré a veselé zážitky.

*Tereza Cvanová
a Michaela Šupová*

20. celosvětový festival mládeže - MEDŽUGORJE

I letos se v měsíci srpnu konal v Medžugorje festival mládeže. Jsme velmi rádi, že jsme se mohli zúčastnit (z naší farnosti nás tam bylo 9, jako duchovní doprovod o. Pavel Lacina), a tak se chceme touto formou podělit o to, co jsme prožili. Do tohoto místa se sjelo 50 tisíc převážně mladých lidí ze 70 zemí světa a bylo tam přítomných 565 kněží. Na prvním festivalu, který se konal před 20 lety, se sešlo 100 lidí. Je to dílo Matky Boží, která chce, aby všechny její děti milovaly jejího Syna Ježíše. Byl tu bohatý program, přednášky byly zaměřeny na manželství a rodinu. Mladí lidé byli vybidnuti, aby se nebáli žít svůj vztah čistě, měli odvahu uzavřít svátostné manželství a přijali děti od Boha, protože děti jsou velkým darem.

Velmi nás v této souvislosti oslovilo svědectví jedné ženy z Anglie. Mluvila o tom, jak jako mladá neměla žádný smysl života. Dověděla se o Medžugorje, jela sem a tady našla viru v Boha. Tři roky tu pak dělala průvodkyni na Podbrdo a Križevac. Poznala tu svého manžela. Velmi je trápilo, že dlouho nemohli mít děti. „Tak jsem při probíhající zjevení prosila Pannu Marii za dar dítěte a slíbila jsem, že potom přijmu od Pána každé dítě.“ Pak se zasmála a řekla: „Je nás devět a kolik nás ještě bude, ví Bůh. Nebojte se mít děti, ony potřebují hlavně vaši lásku.“

Také zaznělo svědectví o tom, že i v dnešní době trpí mladí lidé pro Krista a stávají se mučedníky.

Děkujeme za milost, že jsme tam mohli být.

Svatava Tomanová

POUŤ DO ŽAROŠIC

Letos se už po 161 uskutečnila pouť do Žarošic. Počasí nám letos přálo, nebylo ani horko, ani zima, nepršelo a šlo se moc dobře. Na otázku: „Co se vám líbí na pouti do Žarošic?“ odpovídali někteří poutníci. Tady jsou odpovědi:

Poutník A: Pokud mi to zdraví a rodinné okolnosti dovolí, chodím pěšky jednu cestu. Většinou jdu do Žarošic a tam se zúčastním mše svaté. Spát jedu domů. Šel bych i zpět pěšky, ale na to už mi síly nestačí a přiznám se, že mi síly nestačily ani v mládí. Obdivuji všechny poutníky, kteří jdou obě cesty. Co se mi však líbí nejvíce? Jsem rád, když se mi po cestě podaří jít ke svátosti smíření. A kdybych si mohl vybrat, tak v lese se mi zpovídá úplně nejlíp. V lese vidím nedostatky a hříchy v jiném světle. Zdá se mi, že Bůh určitě bydlí v lese. Na tomto místě bych

chtěl poděkovat o. Petrovi, že je ochotný nám takto sloužit. Jistě to pro něj není snadné. Ještě jednou díky.

Poutník B: Co se mi líbí na pouti do Žarošic? Každý rok je to horší a horší. Tolik stánků a zmatku. Lidé chodí od něčeho k něčemu, a když jde průvod s Pannou Marií, tak si toho ani nevšimnou. Jsem strašně vždycky rozčilený. Myslím, že příští rok na Zlatou sobotu zůstanu raději doma.

Poutnice C: Já mám na pouť do Žarošic jednu takovou vzpomínku. Když jsem byla malá, tak moje maminka každý rok prostě poručila, že se jde do Žarošic. U nás doma moc demokracie nebylo, muselo se poslouchat. Když mi však začaly, takové ty „roky“, viděla jsem, že některé moje kamarádky jít nemusí a začala jsem pře-

mýšlet, proč zrovna já musím. Ještě v pátek jsem zkoušela maminku přemluvit, že zůstanu doma, že všechno, co mi poručí, udělám, ale maminka trvala na svém: „Do Žarošic se jde jednou za rok, tak není nic důležitějšího!“. Dobře věděla, že chci jít večer s kamarádkou na nějakou zábavu. Musela jsem poslechnout a byla jsem strašně našťavaná a ani jsem se nemodlila. V neděli jsme se vraceli a jak je u nás už tradicí, vítali nás ostatní farníci. Moc jsem si toho nevšimla, až se ke mně přidala moje stará teta, která tehdy chodila o holi a zavěsila se do mě. „Neseš požehnání od Matky Boží?“ zeptala se teta. „Ne, jenom mám obrovské puchýře a zítra musím jít po škole na vinobraní!“ odsekla jsem. Teta nic neřikala. Po chvíli jsem se na ni podívala a uviděla obrovské slzy na její tváři. Vždycky jsem tetu měla ráda, tak jsem hned pochopila, na co asi myslí: Jak ráda by asi šla, jak ráda by měla puchýře, jak moc by stála o to, aby si mohla vyprosit požehnání sama... Dnes už je mrtvá a já každý rok vzpomínám na její slzy. Jen když jsem byla těhotná, tak jsem Žarošice vynechala. Požehnání své tetě nosím na hřbitov. Škoda, že už to neví.

Poutnice D: Žarošice jsou takové zvláštní místo. Mám pocit, že kdo je trochu citlivý,

určitě to vnímá taky. Neumím to popsat, jenom to cítím. Letos jsem zde potkala jednu bývalou spolužačku. Nedávno ovdověla a bylo vidět, že je zlomená a měla pořád slzy na krajíčku. Pozvala jsem ji k nám, nemá to daleko. Děkovala mi a slíbila, že moje pozvání určitě přijme, protože se cítí strašně osamělá. Bylo vidět, že má radost z mého zájmu o ni, protože většina lidí nechce o neštěstí a trápení nic slyšet.

Před několika lety jsem tady potkala zase moji sestřenicí, se kterou jsem dlouhou dobu nemluvila. Potkávaly jsme se často, ale celé naše rodiny spolu nemluvily a už vlastně ani nikdo nevěděl proč. Rodiče zemřeli a my jsme se vždycky jenom pozdravily. Moje sestřenice stála blízko mě při mši svaté a při pozdravení pokoje přišla za mnou a podala mi ruku. Po mši svaté mě pozvala na oslavu kulatých narozenin. Na oslavě jsme všichni vzpomínali na naše rodiče a pomodlili jsme se za jejich duše.

Někomu se zdá, že pouť do Žarošic je pro nás požehnáním, pro někoho je to otrava, pro někoho zase povinnost, pro někoho velké sebezapření, načerpání duchovní síly, tradice, sportovní výkon... A co znamená pouť do Žarošic pro Vás?

Kamila Košutková

PODĚKOVÁNÍ

Když kdykoliv přijdeme do kostela, můžeme vidět, jak je krásně vyzdobený květinami (a v případě mše sloužené na poděkování za úrodu také zeleninou a ovocem). Zvláště o větších svátcích je velmi slavnostně připravený. Za tuto věrnou a časově náročnou službu si zaslouží poděkování naše farnice Anežka Bilíková, Zdenka Netopilíková a Mirka Červenková. Díky za vaše úsilí a za věrnost, s jakou svou službu konáte.

bojanovští farníci

Ráda bych se podělila o osobní zkušenost s tím, jak člověk ze své vlastní síly nezmuže nic, i když si někdy myslí (aspoň tada já), že někdy, aspoň trochu, aspoň nějak, ano.

Na začátku prázdnin jsme odjeli k moři. Měl to být náš poslední společný rodinný pobyt před svatbou nejstaršího syna, protože byl předpoklad, že později se už naše dovolené v původní sestavě (2 rodiče + 3 „děti“) odvíjet nebudou. Vše jsme dopředu (hlavně já) pečlivě promysleli, naplánovali, ošetřili, zajistili a pojistili, aby nás nic nemohlo překvapit či zaskočit a nám tak v paměti zůstaly vzpomínky na dny „extrémní“ pohody v kruhu rodinném. Devítidenní pobyt jakoby zároveň nabízel modlitbu nově, a tak jsem ještě těsně před odjezdem nějakou hledala (mám jich doma porůznu asi deset). Našla jsem tehdy jen jedinou – k andělu strážnému. Slíbila jsem, že se ji budu po devět dní s prosbou o ochranu modlit... Jenže... Když jsme přijeli na nádherné místo na skále nad mořem, prosycené vůní levandulí, jasmínů a borovic, s výhledem na sluncem ozářené skály, plachetnice a skákající delfíny, a když se navíc vyřešily naše déletrvající problémy, které jsme těžce přijímali, já ve stavu euforie a ve víru dění na svůj slib postupně zapoměla.

Čas v pohodě plynul... Až se nám jednoho dne v osamělé zátoce téměř před očima málem utopil náš nejmenší syn. Stačilo pár náhod – asi dvoumetrová díra v jinak mírně se svažujícím mořském dnu s hladinou sotva po pás, vypadnutí šnorchlu při potápění zrovna v tom místě, zazmatkování, nadýchání a nalokání slané vody, a naše nulová bdělost... Následovala nemocnice, kyslík, infúze. Seděla jsem tehdy vystrašená při jeho lůžku a když mě zpod masky Filípek najednou pohladil po tváři, bylo mi velmi těžko. Vzpomněla jsem si na svoji „jistotu“, že mám vše pod kontrolou, i na moji nedomodlenou nověnu... Bůh ale nedopouští zkoušky nad naše síly. Díky kamarádce, kterou jedinou jsem byla schopná mobilem krátce informovat o situaci, nám poslal přátele ze všech koutů (i z Bojanovic), kteří se modlili, když my jsme nemohli, posílali povzbuzující SMS, aby nás nakonec Ježíš sám vytáhl z rozbourěných vln: náš Filip Jáchym se bez jakýchkoli zdravotních následků velmi rychle ze všeho dostal.

Následovala druhá pohodová dovolená: Roháče s boja-

novickou farností. Jednoho dne jsme opustili tábořiště, abychom se vykoukali v potoce vzdáleném asi kilometr cesty. Byla jsem si jistá, že na rozdíl od náročných horských túr se tady opravdu nemůže nic stát. Nic jsem si proto s sebou nevezala, ani mobil (nebyla jsem jediná). Skupina na sebe nečekala jako při jiných túrách, a tak se náš roztrhaný „štrůdl“ sunul dopředu různou rychlostí (já v živém hovoru mezi posledními). Jenže mě na lesní stezce překvapily útočné vosy, které se zřejmě chtěly pomstít za to, že jim někdo přede mnou šlápl na domeček (no, spíš díru v zemi). Než mi došlo, co se děje, měla jsem v sobě čtrnáct žihadel. Jedna z členek expedice, Ludmila Rajchmanová, mě po svých zkušenostech s alergií na hmyzí bodnutí okamžitě nasměrovala do základního tábora. Ostatní pokračovali v cestě, aniž by tušili, že se vzadu něco odehrálo. Když jsme po chvíli rychlé chůze zjistily, že začínám rudnout, natékat a po těle mi naskakují fleky i v místech, kde vosí žihadla neútočila, usadila mě Ludmila do mechu, a se slovy, ať se neopovažuju omdlít, se rozběhla do táhlého kopce pro léky. Zůstala jsem v lese sama. Dostavila se zimnice, a já nevěděla, co dělat. Vše mi připadalo jako věčnost. Hledala jsem ve zmatku nějaké lidské řešení, až jsem našla jediné: Boží. Už po prvních sekundách modlitby jsem v dálce zahlédla běžícího manžela. Chvilí po něm doběhla zachvácená Ludmila s první pomocí a z koupání se vrátil zbytek skupiny. Oblékli mě do svých mikin a střídali se v mém nesení do tábora, aby se moje prudce bušící srdce hypertonika (i působením vosího jedu) mělo šanci trochu zklidnit. Podotýkám, že nejsem žádná muší váha a cesta do kopce se mnou na rukách notně zadýchala i svalovce a trénované muže naší výpravy. Z tábora mě pak po tel. konzultaci s lékařem odvezl otec Petr s mým manželem na pohotovost, zatímco ostatní se v základním táboře (taký) modlili. Po našem návratu následovala krásná, pozdní večerní mše svatá a po klidné noci pak i nejnáročnější túra celého pobytu - na Ostrý Roháč, na níž jsem se už cítila naprosto v pohodě. A tak díky vám všem! Už se snad příště nebudu ani ve dnech zdánlivě bezproblémových spoléhat na sebe.

Deo gratias!

Kateřina J., Hodonín

DUŠIČKOVÉ ZAMYŠLENÍ

Věčné odpočinutí rač dáti, Pane, všem, kteří zemřeli smrtí spravedlivých.

Je podzim. Vánek proudí mezi hroby jako slepec. Odbijí hodina splněných slibů.

Na stezce leží zvadlá chryzantéma, kterou ve spěchu vytratila nepozorná ruka.

Znovu se blíží svátek Všech svatých a Dušiček. Zase budou hřbitovy hřít barevnou krásou kytic a věnců, svědčících o tom, že lidé vzpomínají na ty, kteří odešli z jejich rodinného kruhu.

Bohužel mnohdy prokazujeme málo lásky těm živým, málo pochopení mají manželé mezi sebou; málo pochopení mají děti pro své rodiče, neumějí si jich vážit, dokud je mají. Jejich rady jsou jim protivné, různost názorů, tak samozřejmě u mladé a starší generace, lidí rozděluje. A přitom by stačilo trochu snášenlivosti z obou stran.

Pozdě si uvědomí pozůstalí, kolik zůstali dlužni zemřelému. Měli bychom se mít rádi, dokud jsme spolu a odpouštět si. Kytka nebo věnec na hrobě už nic nenapraví. Až se rozzáří světla na hrobech, vzpomeň na ty živé, kteří od nás očekávají porozumění, přátelství a lásku.

Rozdávejme tyto dary, ať nemusíme litovat promarněných příležitostí a času. Můžeme dát na hrob kolik věnců a kytic, zapálit spoustu svíček, to nenahradí zemřelým, když se za ně nemodlíme.

Svíčky dohoří, ale modlitba, ta zůstane v srdcích, ta nikdy neuhasne.

Kdykoli přicházíme k hrobu našich blízkých, prožíváme smutek. Smutek z odloučení, ale také smutek ze všeho nedorozumění, projevené nelásky, smutek z nevykonané dobra, které jsme zůstali dlužni.

Jak ulevit svému žalu? Modli se za zemřelého. Modlitba se tak stává poslední službou lásky milovanému člověku. Tvé přímlyvy směřuji k tomu, aby došel svého cíle, jimž nebylo umírání, které jsi mohl navenek pozorovat, ale nebe.

Tvá modlitba by také měla být vedena vděčností. Můžeš přece Bohu děkovat za to, že ti poslal člověka, s nímž jsi mohl něco společně prožívat a po jeho boku růst a zrát.

V modlitbě zaziješ se zemřelým, který je nyní u Boha, novou formu společenství. Pocítíš-li přítom Boží blízkost, můžeš spolu s tím vytušit i blízkost milovaného zesnulého. Pokaždé, když slavíš ve společenství církve bohoslužbu, si můžeš být jist, že se účastníš nebeské liturgie, věčné písně chvály, kterou bez ustání zpívají všichni v nebi.

RÁD MÁM TĚ

Sully Prudhomme

Rád mám tě.

Jsou však dni, kdy duše cítí vzplát svou vzpomínkou na zemřelého, v nichž člověk budil pláč a pro něž dosavad lkal málo, málo jen jich želel.

Pojď na hrob rodičů, ať s tebou odčiním tu starou křivdu z mála vděku!

Vracíme starým pláč, jež dluhujeme jim, až ve dnech, kdy jsme v jejich věku.

(Anselm Grün: Než se setkáme v nebi)

Mirka Červenková

CO TO JE STÁŘÍ ?

Říkají nám také „důchodci“, ale to není dobré pojmenování. Závěrečná etapa života je přece víc než brání a utrácení důchodu.

Říkají nám také „senioři“ a dělají pro nás celé pořady v rádiu, v televizi, v časopisech. Tohle jméno zavání po jakýchsi „seňórech“ – a to mi zní líp naše české „dědeček“, „děda“, „stařeček a stařenka“, „babička“, „babka“.

Ostatně nejde o jméno, ale o to, jestli se pan tenaten dokáže zbavit svého panování a stane se milým a milovaným dědečkem, nebo se scvrkne na zapšklého a protivného dědka. Jestli dokážeme zvládnout stáří, vrcholnou životní šanci.

Před časem jsem řekl na sjezdu rodáků: „Náš Pán mně dal dočkat se stáří.“

Se slovem stáří se pohotově bratří slovo moudré stáří, zralé stáří.

Jak tedy dozrát k moudrému stáří?

Je tomu už nějakých třicet let (to mi bylo padesát), co se mi dostalo poprvé oslovení, které mi vzalo dech. Před křížovatkou jsem se s autem zařadil do špatného pruhu a honem jsem se cpal do toho správného. A tu se ke mně přiblížil mládenec na motorce a volá na mne: „Dědo, jak to jezdíš?“ Dědo! Od té doby jsem si na tu představu, že jsem už děda, trochu zvykl, ale žít tenhle, jak se říká „zralý věk“, to se musím ještě denně, stále učit.

Vy jste už někteří také do tohoto zralého věku dospěli. A vy mladší se k němu každým dnem blížíte. **A tak se pojďme podělit o radosti a strasti lidského stárnutí.**

Z těch starostí je nejnepříjemnější ubývání sil. Vše už jde pomalu. A ta stálá hra s brýlemi: na něco potřebuji jednu, něco musím číst bez brýlí, ale na jiné musím nasadit druhé – kde jsem je zase nechal ležet? Je to k smíchu – ale víc pro ty kolem.

A pak to stále vyptávání: Co povídáte? Nerozumím!

A ten hmat v prstech, co to dá, než ráno pozapínám všechny knoflíky u šatů.

Ještě dobře tomu, kdo si tohle trapné vy počítávání, co už nemůže, přísně zakáže. Dovoleno je stavět před oči jen to, co JĚŠTĚ mohu. Dovoleno je připomínat si dobré stránky zralého věku. A kupodivu jsou také.

Moc dobrá věc je například to, že u všech neduhů se občas objevují i zlepšení. Nejde to stále jen dolů, občas to jde i k lepšímu. V tyto dny spím lépe, než minulý týden. Nedávno jsem nedokázal pokleknout, a teď mi to kupodivu zase jde. **A tak, když je mi zle, mohu se těšit, že bude zase lépe.**

Druhá dobrá stránka zralého věku je uvolnění kleští stálého musu. Když můžeme, rádi uděláme, ale když nemůžeme – nic nemusíme, – nikdo nám to nemůže mít za zlé. Už jsme si své za ta léta života odpracovali.

Třetí dobrou známkou stáří je, že přináší zmoudření. Udělali jsme mnoho životních zkušenosť, za leckterou jsme i mnoho zaplatili, a ty jsou teď naším bohatstvím. Můžeme z něho rozdávat těm, kdo o to stojí.

A tak vidíte, že stáří není jen věk politováníhodný. Je to věk také dobrý. Jen stařeckost je ubohá a politováníhodná. Ubožák je ten, kdo se stane stařeckým mrzoutem, hádavě naježeným proti všemu, co nezná, a proti všem, kdo mají jiné názory.

Stáří přijde jednou na všechny. Jak se bránit, aby to nebyla tahle ubohá stařeckost, ale zralý a moudrý věk? Recept je jednoduchý, provedení pracné: **musíš se učit zrale a moudře jednat.** Stále, denně se tomu musíš učit. Bez námahy, samy od sebe, přijdou jen ty zlé a ošklivé návyky.

Dobrá. Chci jednat zrale. V čem ta zralost spočívá? Zrale jedná ten, kdo při všem zvažuje hranice svých možností, kdo ty hranice klidně přijímá a počítá s nimi. Ten, kdo je člověk uvážlivý.

A kdo jedná jako člověk moudrý? Moudrost, to je víc než vzdělanost. Vzdělanec ví jen mnohé o mnohém. Moudrost je víc než chytrost. Chytrák ví jen to, jak všeho využívat ke svému momentálnímu prospěchu. **Moudře jedná ten, kdo se podle Ježíšova evangelia stále učí jednat laskavě a vlídně.** Moudrý je ten, kdo umí všechny události měřit správnou mírou: krtinec nepovažuje za horu, kvůli chvilkové maličkosti se nerozcílí.

Blahoslavení jste, jestliže vám život zostřil zrak, ale nestali jste se skeptiky.

Blahoslavení jste, jestliže vedete svá vnoučata k tomu, aby milovala Boha, a přitom nevztýčujete ukazováček.

Blahoslavení jste, jestli máte rádi své syny, a nezraňujete přitom své snachy.

Blahoslavení jste, jestli nežijete ze včerejška, ale pro zítřek, který vám nabízí Bůh jako svůj dar.

(Z knihy Stáří - L. Simajchl)

Mirka Červenková

Pomoc postiženým povodněmi

V průběhu července postihly těžké povodně některé části naší země – především severní Moravu. V kostele v Bojanovicích i v Josefově a také v bojanovských obchodech se konala dobrovolná sbírka, při níž bylo na tento účel vybráno celkem 153 tisíc Kč. Několik členů farní rady tuto částku potom dne 19.7. doručilo P. Adamu Kasperekovi do farnosti Hodslavice, kde naše pomoc posloužila těm nejvíce postiženým. Peníze rozdělovala komise, ve které byl jmenovaný hodslavický farář a také zástupci tamního obecního úřadu.

Fotografie z postižené obce si můžete prohlédnout na našich farních webových stránkách.

Za štědrú pomoc patří všem dárcům ještě jedno velké poděkování.

red. rada

SVÁTOST KNĚŽSTVÍ

Milí přátelé,

nás seriál o svátostech se blíží ke konci a zbývá nám probrat svátosti, které jsou určeny pro službu v církvi: kněžství a manželství. Dnes se budeme zabývat svátostí kněžství.

Vznik a název svátosti

Jak již bylo výše uvedeno, tato svátost není udělována v prvé řadě pro osobní dobro, ale pro spásu druhých. Věřící muži, kteří byli povoláni Bohem a církví vybráni, aby přijali kněžské svěcení, jsou ve jménu Krista ustanoveni k tomu, aby pomáhali vést církve silou Božího slova a Boží milosti.

Ježíš si již na začátku své činnosti zvolil některé muže, aby byli s ním a měli účast na jeho poslání. Dal jim moc a vyzval je k tomu, aby hlásali Boží království a uzdravovali nemocné. V předvečer své smrti jim světil službu zpřítomňování své výkupné oběti. Svátost kněžství tedy byla ustanovena spolu se svátostí Eucharistie ve Večeřadle. Po svém zmrtvýchvstání Ježíš učedníkům dává dar Ducha svatého pro odpouštění hříchů (Jan 20, 22-23) a před svým nanebevstoupením je posílá křtít a zvěstovat evangelium až „na konec světa“.

V latině se tato svátost jmenuje **ordines**. V prvotní církvi byly (a dodnes jsou) rozlišovány tři služby: **biskup** (dosl. „episkopos“ – dohlížitel, dozorce), **kněz** (dosl. „presbyteros“ – starší, nikoli věkem, ale vážností a vlivem) a **jáhen** („diakonos“ – služebník).

Kněžské svěcení bylo vždy více než pouhé jmenování nebo vyslání pro určitou službu. Bylo chápáno jako posvěcení od Krista prostřednictvím jeho církve silou daru Ducha svatého.

Kněžství služebné a všeobecné

Během obřadu svátosti křtu jsme byli všichni pomazáni olejem na kněze, proroky a krále.

Z tohoto pomazání vyplývá tzv. všeobecné kněžství, k němuž jsme byli všichni povoláni Kristovou milostí. Věřící jej uplatňují, když se například schází ke slavení mše svaté, přijímají svátosti, modlí se, konají skutky sebezáporu a skutky lásky a podobně.

Kněžství služebné je svou posvátnou mocí určeno k vedení kněžského lidu. Kněží v osobě Krista přinášejí oběť a podávají ji Bohu za všecken lid.

Rozdíl mezi všeobecným a služebným kněžstvím není ve větší nebo menší důstojnosti, ale v jejich povaze, která spočívá v rozdílném svátostném základu. Služebné kněžství se opírá o kněžské svěcení, zatímco všeobecné kněžství o křest.

Jednat v osobě Krista u služebného kněžství znamená konat přesně to, co a jak konal Kristus (myslí se tím při vysluhování svátosti – např. při proměňování kněz říká v první osobě Kristova slova z Poslední večeře („Vezměte a jezte... toto je **mé** tělo...“). Sám sice samozřejmě není Kristem, ale při slavení svátosti jedná „in persona Christi“ – v osobě Kristově). Kněz tak tedy nečiní svou, ale Kristovou mocí. Kněžské svěcení však nevyklučuje u služebníka lidské slabosti a omyly. Protože je však tato svátost ustanovena k duchovnímu prospěchu, Duch svatý zaručuje duchovní účinnost těchto úkonů. Připomínám už dříve probíraný pojem „ex opere operato“ – svátost působí ne díky osobní svatosti služebníka, ale svou vlastní vnitřní silou pramenící z Ducha svatého.

Tři stupně kněžství

Biskup – tato služba má již od prvotní církve nejvýznačnější místo. Jedná se o nástupce apoštolů prostřednictvím tzv. apoštolské posloupnosti (řetězec svěcení nebyl nikdy přerušen a sahá až k apoštolům). Je to plnost kněžství,

kteří skrze Ducha svatého slouží k posvěcování, vyučování a řízení Božího lidu – církve. Kolegialitu při svěcení nového biskupa zvýrazňuje skutečnost, že obřadu předsedají tři biskupové, kteří jsou k tomu pověřeni od papeže.

Kněz – už apoštolové si vybírali spolupracovníky, kteří s nimi úzce spolupracovali na budování církve. Kněží sice nedosáhli vrcholu kněžství, ale jsou s biskupy spojeni kněžskou důstojností a mocí svátosti kněžství. Jsou posvěceni, aby hlásali evangelium a konali bohoslužby a vysluhovali další svátosti kromě svěcení kněží.

Jáhen – tato služba vznikla velmi brzy v první církvi (viz jáhen Štěpán). V průběhu let se na ni „zapomnělo“. Až Druhý vatikánský koncil znovu obnovil tzv. trvalé jáhenství (pro svobodné nebo ženaté muže). Jáhni jsou určeni k udělování křtu, uchovávání a podávání Eucharistie, asistenci při udělování manželství a hlásání Božího slova.

Obřad svěcení na kněze

Tato svátost se uděluje během mše sv., již předsedá biskup dané diecéze. Svátost se uděluje pomazáním olejem zvaným křížmo (tentýž olej se používá po křtu a při udělování bířmování), vzkládáním rukou a modlitbou biskupa.

Matérii této svátosti je **olej**, kterým je svěcenec mazán na dlaních.

Formou pak **slova modlitby** během vzkládání rukou.

Podmínky udělování

Udělovatel: Udělovat tuto svátost může pouze **biskup**.

Kdo může svěcení přijímat:

na jáhna – muž, který prošel duchovní formací a teologickým studiem, v případě trvalých ženatých jáhnů nejde o duchovní formaci v semináři, ale formaci „dálkově“ (např. při víkendových setkáních), minimální věk pro trvalé jáhny je stanoven na 35 let a důležitý je také souhlas manželky, protože tato svátost má vliv na fungování rodiny

na kněze – muž, který prošel duchovní formací v semináři a teologickým studiem a absolvoval minimální jáhenskou praxi, minimální věk je 25 let (biskup může povolit i snížení této hranice); při svěcení na jáhna i kněze je samozřejmě podstatné rozhodnutí biskupa, koho považuje za vhodného kandidáta svěcení

na biskupa – kněz, který prožívá svůj život a svou službu příkladným způsobem, je věrný učení církve a má důvěru ostatních kněží v diecézi, případně biskupů okolních diecézí – k jejich doporučení se přihlíží, ale konečné slovo při výběru nového biskupa má papež; minimální věk je 35 roků

Účinky svátosti

- **vtiskuje nezměnitelné znamení** (stejně jako křest a bířmování), kněží může být (v mimořádných případech) pouze vydán zákaz k této službě – tzv. suspenze –, nemůže být ovšem znovu laikem!!
- **zvláštní milost Ducha sv.** je dána biskupům k řízení církve, kněžím k vedení těch, kdo jsou jim svěceni a jáhnům ke službě chudým a slabým

čerpáno z knihy P. Giglioni:
Svátosti Krista a církve
Petr Martínek

PODĚKOVÁNÍ

Chceme na tomto místě poděkovat obětavým mužům, josefovským hrobníkům, kteří pracují při OÚ a kteří svou práci dělají s velikou úctou nejen k zemřelému, ale i k okolním hrobům. Jejich práce je velmi potřebná a moc dobře odvedená. Když skončí práci, všechno je uklizené, jako by hrob ani nekopali. Ještě jednou velké díky.

farníci a spoluobčané z Josefova

Duchovní otec Petr Karas

Při příležitosti kulatých narozenin a prvního desetiletí prožitého v naší farnosti jsme o. Petra požádali o rozhovor:

1. Jak hodnotíte deset let prožitých v naší farnosti?

Jednoduše: uteklo to!!

Mám-li odpovědět vážněji, můžu říci celkem bez váhání, že tu dobu hodnotím s děkováním Pánu, i vám, mým přátelům – farníkům. Když mi před deseti lety pan biskup oznámil, že bych měl jít sem, do Dolních Bojanovic, moc se mi, upřímně řečeno, nechtělo. Ne že bych měl něco proti Bojanovicím (celkem nic moc jsem o nich nevěděl – pardon...), ale spíš kvůli tomu, že jsem si na Fryšavě v lesích Vysočiny žil celkem v klidu. Také jsme si dobře rozuměli se starým panem farářem o. Simajchlem, který byl navíc tou dobou dost vážně nemocný a mně nepřípadalo správně ho v takové situaci opouštět. A tak jsme se s p. biskupem na začátku prázdnin r. 1999 domluvili, že s tím přeložením ještě aspoň rok počkáme. Ale potom se situace zase změnila (ani nevím přesně, z jakých důvodů) – a na konci srpna jsem se stěhoval. Pouť do Žarošic byla ten rok kvůli biskupskému svěcení o. Petra Esterky o týden dřív než obvykle, a tak to putování bylo pro mě takovým prvním větším setkáním s mnohými z vás. Možná si na to ještě někteří vzpomínáte.

Zpětně vnímám ve svém „převelení“ sem Boží prozřetelnost, prožil jsem tady z velké většiny hezké chvíle, vážím si zájmu a touhy mnoha lidí po duchovním i lidském růstu, mnozí jste mi v tom vzorem... Také mě těší, že mě ten zájem povzbuzuje k práci i k modlitbě (ale rezervy jsou pořád ještě velké...).

2. Co Vás na kněžské službě těší a co je naopak těžké?

Asi nejvíc mě povzbuzují chvíle, kdy jsem svědkem – a někdy snad i trochu prostředníkem – Boží moci a přítomnosti. Když je vidět, že se „něco stalo“ – někdo s otevřeným srdcem přijal Boží slovo, někdo byl při svátosti smíření či při modlitbě vnitřně nebo i navenek uzdraven, někdo prožil obnovu vztahu s Bohem nebo s blízkým člověkem, někdo našel odvahu darovat svůj život i se svými hříchy Pánu... Vím a věřím, že Boží působení je většinou neviditelné, ale takováto Boží „mrknutí oka“ jsou jistě velkým povzbuzením pro dotyčné i pro mě...

Z takových těch „běžných“ – myslím tím každodenních – věcí mě asi nejvíc posiluje slavení mše svatě. Mnoho věřících je přesvědčeno, že je povinností kněze sloužit denně mši svatou. Tak to vůbec není, nejde o žádný slib jako třeba u breviáře. V Roháčích bychom klidně mohli mít jen jednu mši svatou za týden. Já ale vnímám, jak je pro mě – a jistě i pro ostatní přítomné – slavení mše svatě důležité... Tak jako vám všem ostatním, ani mně se nedaří být při mši vždycky soustředěný, ale přesto je to pro mě snad vždy chvíle, kdy jsem moc rád, že jsem tak blízko svému Pánu. A tak mám radost nejen ze slavení nedělní mše, ale i ze slavení takové bohoslužby, kterou sloužím sám na faře někdy po půlnoci po návratu z nějaké únavné cesty.

K těm těžkostem – většinu lidí by asi napadlo, že nejtěžší bude pro kněze samota. Někdy to tak je: objeví se chvíle nebo období, kdy člověk i přes svou víru v Boží přítomnost pociťuje osamocenosť... Celkově ale mohu říci, že mě samota příliš netíží. Je leckdy tak úlevné být už večer sám a moci si v tichu číst nebo se modlit (možná to někdy vy, kdo žijete v manželství, i tak trochu závidíte...). A tak ty těžší chvíle nemám nijak přesně vymezené – souvisí občas s mezilidskými vztahy, se starostmi, někdy snad i s únavou... Asi nejtěžší jsou pro mě chvíle, kdy

vnímám bolesti, bezradnosti, nemoci a trápení těch, kteří za mnou přicházejí – to jsou situace, které se mě dotýkají a které mě většinou tíží víc než moje vlastní, většinou celkem malicherné, obtíže. Ještě že to vše můžu svěřovat Pánu...

3. Je ještě něco, čeho byste chtěl dosáhnout?

Dozajista: Božího království!

A tady na světě? Nemám ambice být děkanem ani biskupem, jsem úplně spokojený, když mohu být zde s vámi, když mohu snad i trochu sloužit a pomáhat, když mohu být sám či s přáteli v přírodě... Dřív jsem toužil hodně cestovat; ještě než jsem přišel sem, do Bojanovic, měl jsem touhu navštívit různá místa v Evropě a třeba i dál, vylézt na různé hory a podobně. A teď už to deset let nejde – bylo by mi líto odjet si na delší dobu někam sám na dovolenou, když je zde tolik zájmu například o společné prázdninové akce. A tak zjišťuji, že mi stále víc přirůstají k srdci Západní Tatry či krásná příroda na Libavě a že vlastně ani není nutno cestovat někam daleko. Aniz bych si tedy chtěl hrát na skromnějšího, než jsem, nevím, co bych si měl přát – kromě více darů Ducha svatého potřebných pro službu druhým i pro mě samotného.

4. Co byste poradil těm, kteří zápasí s krizí středního věku? A jak se vyrovnávají s obtížemi stárnoucího kněze?

K první části otázky: ať jsou rádi, že už mají za sebou krize mladého věku. A že ještě nepřišly krize vyššího věku...

Mám-li přece jen vážněji něco poznamenat ke krizovým obdobím v životě, velmi se mi líbí rada trapisty o. Jeronýma. On říká, že když člověk prožívá těžké či bezútěšné období ve svém životě, je třeba si about pevné boty a jít vytrvale dál po cestě, kterou mu Bůh a jeho slovo ukazují – ať už je ta cesta sebetěžší. Jen tak lze dojít do dobrého cíle.

A ke druhé otázce – já se s těmi obtížemi zatím vyrovnávám celkem snadno. Těžší to máte

vy, milí přátelé farníci, když musíte stále častěji – třeba při nedělních ohláškách – snášet moji zapomnětlivost a roztržitost...

5. Co je pro Vás odpočinkem (najde-li se vůbec čas?!)?

I ano, čas se najde, mám naopak dojem, že stále ještě docela dost času dostatečně nevyužívám... Bavi mě leccos: sportování (jsem vděčný Pánu, že se pořád mohu bez větších potíží hýbat a že mě to těší), četba dobrých knih, pobyt v přírodě, rádi se setkáváme např. s přáteli kněžimi... Odpočinkem jsou pro mě leckdy i tiché chvíle při adoraci. Jak vidno, možností mám celkem dost.

6. Jak jste se sžil s místními zvyky a bojanovskou kuchyní?

Většina místních zvyků se mi líbí, ať už jde o průběh hodů nebo mnohé jiné chvíle a „akce“ během roku, jak je sami znáte. Vážím si toho, že jsou to zvyky živé, není to jen nějaká uměle udržovaná tradice. A navíc jsou to obyčeje, které často mají úzkou souvislost s vírou. Co mě stále znovu přivádí k úžasu, je výdrž mnohých z vás, nejen těch mladých. Mám tím na mysli např. ty zmíněné dny hodů nebo i jiných slavností, kdy vydržíte téměř neodpočívat ve dne v noci třeba i několik dnů. Tak na to bych tedy neměl... Nevýhodou zvyků a tradic samozřejmě může být to, že někdo ulpí jen na těch tradicích, záleží mu hlavně na tom, aby navenek bylo všechno pěkné a „akorát“, a to podstatné, vnitřní, mu může unikat. Ale nemyslím si, že by zde taková povrchnost byla častá.

Některým místním specialitám se doposud úspěšně vyhýbám – ještě jsem např. neměl slavné řízky s rajskou omáčkou, dokonce mám dojem, že si mi to nikdo zatím netroufne nabídnout... Jinak svíčkových už je přece jen podstatně méně než v prvních letech mého pobytu zde a tak celkově vzato nemám s místní kuchyní výraznějších potíží...

7. Vzpomínáte rád na nějakou příhodu ze života?

Různých vtipných příhod nastává samozřejmě dost... Mohl bych popsat nejednu situaci, které se odehrály např. při našich pobytech v Roháčích, ale třeba by to dotyčným bylo nemilé... A tak zmíním jednu chvíli, která nastala v průběhu první svatě zpovědi třetáčků, stalo se to před několika lety. Kluci už byli vyzpovídáni, ale ještě všichni seděli v lavicích, až jim přijdu dát požehnání. Holky – ještě před zpovědí – seděly za nimi. Vyšel jsem ze zpovědní místnosti a říkám

– děvčata, věřte nebo ne, ale tady kluci, které tak dobře znáte ze školy, jsou teď, po zpovědi, úplně svatí! Holky se skutečně tvářily tak, že tomu nelze dost dobře uvěřit a navíc jedna z nich přišla i s argumentem: „Náhodou, tady ti dva přede mnou se už po zpovědi v lavici strkali!“ „No dobře,“ říkám, „to by se jistě nemělo, ale snad to není tak strašná věc... A navíc, ty bys neměla žalovat!“ – „Však já se z toho taky hned vyzpovídám!“ zněla pohotová odpověď...

připravila Alena Tlachová

OTÁZKY NA OTCE BISKUPA PETRA ESTERKU

Tento rok si připomínáme 10 let od biskupského svěcení našeho rodáka Petra Esterky. Při této příležitosti jsme mu položili několik otázek.

1/ Jak se změnila Vaše náplň práce ve funkci biskupa?

Úkoly zůstaly víceméně stejné, změnilo se hlavně to, že dříve měl poslední slovo můj předchůdce biskup Jaroslav Škarvada a nyní ho mám já. To ale nemění nic na mé práci, kterou je hlavně to, najít a připravit nové kněze, aby působili mezi našimi krajany v cizině. Jelikož znám podmínky v těchto komunitách např. v Chicagu, kde se nachází naše největší farnost, a Torontu, ale i v Austrálii v Sydney nebo Melbourne, je na mně, abych vybral vhodné a schopné kněze, abych je připravil na situaci, které budou čelit, a aby i oni v nové službě obstáli.

2/ Co kromě toho najít vhodné kněze je těžké nebo více důležité?

Tak například v Evropě v Německu a Švýcarsku je odváděna státu církevní daň a z této jsou pak hrazeny výdaje církve. V Austrálii, Americe a Kanadě, kde je odluka církve od státu, musí být všechny potřebné výdaje, ať už jde o správu budov, výdaje za služby pro farnost nebo samot-

né potřeby pro kněze hrazeny z finančních darů věřících. Finanční prostředky ze sbírek zůstávají až na 10% ve farnosti. Zmíněných 10% se odvádí na biskupství za účelem jeho vedení a správy a dále na financování chodu církevních škol. Tím chci říct, že je důležité nejen modlit se, ale podpořit modlitbu materiálním skutkem, bez kterého to zkrátka nejde. Je to jako se svátostmi, i zde např. pro křest je potřebná materie a to voda a slovo. Na fyzické úkony navazují duchovní milosti.

3/ Čeho byste chtěl dosáhnout v dalších letech?

Práce a služba pro krajany v Chicagu a Torontu, kde se nacházejí velké komunity krajanů, velmi dobře funguje. Pokouším se o totéž v Austrálii, kde naši krajané nejsou tak organizováni a scházejí se nepravidelně. Kněz pak nesídlí na jednom místě, ale jezdí a jeho služba je službou spíše misijní. Po materiální stránce se mi podařilo již vše potřebné zajistit, ale stále mi chybí vhodní kněží. Chtěl bych dostat z Čech do Austrálie dva kněze – do Sydney a Melbourne – a pomoci jim ve službě tamějším krajanům. Jednoho kandidáta bych snad i měl, ale je těžké získat dalšího. Je to pro ně velké rozhodnutí a snad i risk.

A to mi připomnělo, že mám ještě jedno přání. Poté, co vyšla má kniha „Rozhodni se pro risk“, bych chtěl napsat ještě jednu knihu. V nové knize bych chtěl popsat základní pravdy katolické víry, aby lidé chápali, v co věříme a proč.

4/ Co Vás vedlo nebo inspirovalo k tomuto rozhodnutí?

Lidé, se kterými mluvím, se mi často svěřují i kladou otázky. Při tom zaznamenávám, že je potřeba vysvětlit některé věci ohledně modlitby a víry, aby rozuměli tomu, co se říká v Bibli. Chtěl bych je naučit, jak mají chápat nebo odpovídat na určité otázky, které jsou mně jasné, ale jim působí problémy. V tomto sehrálo důležitou roli i to, že v době komunismu nebyla výuka katechismu dostatečná.

5/ Co pro Vás bylo v životě nejtěžší? (největší změna, nejtěžší úkol)

Nejtěžší a zároveň nejtěžší v mém životě bylo rozhodnout se, jestli zde zůstanu nebo budu riskovat. Další velké rozhodnutí přišlo po mém vysvěcení v r. 1963. Týkalo se toho, jestli půjdu do Německa, kde jsem byl již přijat do diecéze, nebo dál do světa, konkrétně do Texasu, který pro mě byl velkou neznámou. Nejtěžším úkolem v současné době je pro mě získat nové kněze.

6/ Jak nejraději trávíte svůj volný čas?

Mám rád spánek a rád si přečtu dobrou knihu. Volný čas trávím také pracovně – zajímá mě, co se děje v církvi. Když dostanu Katolický týdeník, hned si snažím vyšetřit trochu volného času, abych si ho přečetl. Z toho, co mě zaujme, také později čerpám ve svých promluvách. Hodně se věnuji i politice. V televizi zase rád zhlédnu dobrý válečný historický film nebo dokument z doby II. světové války nebo z období studené války.

7/ V dnešní přetechizované době si neodpustím otázku: jste kamarád s počítačem?

Ne veliký. Zvládnou napsat a číst e-mail.

8/ Svatý Pavel v listu Galatánům v 5. kapitole píše o darech Ducha svatého. Jste si vědom, jakým darem sloužíte Bohu Vy?

(Chvilé mlčení...)

Pokud nevíte, řekněte mi, oč Vás lidé nejvíce žádají a co Vám říkají. To bude ten dar. Nejvíce mě lidé žádají o to, abych vykonal přednášku o morálce, manželství, komunismu nebo o náboženství. Často mi pak říkají, že přestože jsem pro ně velkou autoritou, cítí se se mnou dobře, že jsem přístupný a mohou mi tudíž všechno říct. To je také mé přání, být jako Petr Chrisologus, být s lidmi, mluvit k nim, kázat tak, aby porozuměli oni, ale i já, proč se o něco snaží.

9/ Pravidelně se sem vracíte, jak vnímáte naši farnost, co bychom měli určitě změnit?

Vnímám problémy v komunikaci ať už mezi manželi, tak mezi rodiči a dětmi. Určitě bychom měli změnit křesťanský život, co se týče vzájemného odpouštění a vzájemného pomlouvání se. Zaznamenal jsem také, že zde vznikají různá nová společenství. Někteří lidé se mohou cítit vyčleňováni, cítit, že pokud nepatří do nějakého spolča, nepatří ani do farnosti. Na to si dávejte pozor, abyste byli otevření druhým a žili ne pro spolčo, ale pro celou farnost.

10/ Kdo se účastnil mší svatých, které jste zde sloužil v době Vaší návštěvy v měsíci červenci, určitě zaznamenal, že často mluvíte o politice a důležitosti nás, křesťanů, v politickém dění. Můžete se i k tomuto tématu krátce vyjádřit?

Nejprve se zmíním o posledních volbách u nás. Byl to boj o to, jakým směrem se vlastně bude Amerika ubírat. Všem bylo jasné, že do války v Iráku jsme vstupovali z důvodů, které byly lživé. Také šlo o ekonomiku. Vědělo se, že to s ní jde z kopce. Proto také zvítězil Obama. Obama, když skončil studia jako advokát, si mohl sám vybrat, ve které advokátní kanceláři

bude pracovat a sám žádat plat, který by mu všude dali. Ale on šel na okraj Chicaga, kde žili chudí a často nevzdělání lidé. Jim pomáhal získat kvalifikaci a následně práci za odpovídající plat. Snažil se pozvednout prostý lid. Při volbách nenechal svou kampaň financovat bohatými podnikateli nebo spolky, ale přesvědčil prosté Američany, aby mu zaslali malé částky. Z těchto lidí si vybudoval svoji vlastní volební základnu a s nimi dělal co možná nejméně, ne silou, ale pokojným způsobem získával širokou veřejnost. A pokud někdo zašle byť malý finanční obnos, pak určitě tohoto kandidáta i volí.

Politika je nutná a i když v ní vidíme hodně špinavosti, je naší povinností jít do toho. Dokud nebudeme volit alespoň my, kteří chodíme do kostela, stranu, která prosazuje to nejlepší pro nás křesťany, tak nikdy žádné zákony neprosadíme. Aby mohli lidovci prosadit naše zájmy, nestačí, aby za sebou měli jen např. 7 % hlasů podpory, ale potřebují víc. Do té doby musí volit kompromis při rozhodování důležitých zákonů a často jsou převládávány silnějšími stranami. A na tomto místě bych vás chtěl vyzvat, abyste se všichni zúčastnili nadcházejících voleb. Uvědomte si, že nevolíte kandidáta, ale stranu, která prosazuje naše názory a stanoviska a to se jí podaří jen tehdy, pokud bude dostatečně silná.

A další věc související s politikou je otázka navrácení majetku církvi. A tady stále víc a víc vidím, že lidé této otázce nerozumí. V roce 1954 byl komunistickou vládou zkonfiskován veškerý církevní majetek a přestože stát pak s tímto

majetkem hospodařil, platil kněžím pouze velmi mizerné platy a to jen těm několika málo, kteří dostali povolení od státu vykonávat kněžskou funkci. Po revoluci v r. 1989 se majetky zabavené komunisty vracely – ať šlechtě, podnikatelům nebo obyčejným rodinám. Je zajímavé, že církve do tohoto seznamu nebyla určitými lidmi zahrnuta a přitom církve stejně jako jiné instituce má právo na navrácení majetku, aby se z výtěžku mohla starat o pomoc chudým, nemocným nebo zříditi školy, opravit kostely nebo podpořit jiné aktivity, které jsou hlavní náplní křesťanského života. V rámci spravedlnosti je, aby došlo k navrácení majetku, aby církve mohla aktivně pracovat pro potřebné a mohla samostatně a cíleně uskutečňovat nutné projekty, a to bez závislosti na přidělení financí od státu.

Co k tomu dodat. Snad jen to, že tento rozhovor trval několik hodin a neomezoval se pouze na otázky uvedené výše. Dotkli jsme se také dalších témat jako jsou například sexualita, manželský život, porozumění Bibli, svátosti a otázka úcty k životu. Položit v této oblasti správně otázku a vyjádřit správnou odpověď – to je práce pro odborníka. Proto je přenecháme jiným a počkáme si na novou slibovanou knihu. A k tomu, aby se podařilo dílo zrealizovat, a také do dalších let v nelehké funkci biskupa, bychom chtěli jménem farníků otci biskupovi Petru Esterkovi popřát hodně elánu, čas, vytrvalost, zdraví a potřebné dary Ducha svatého.

Veronika Hromková a Hana Maděryčová

POZVÁNKA NA MŠI SVATOU NA SLAVNOST SVATÉHO VÁCLAVA A NA „DUŠIČKY“

28. 09. 2009 Václav Kafka: MISSA IN HONOREM SANCTI VENCESLAI
Chorál SVATÝ VÁCLAVE

2. 11. 2009 Svátek všech zemřelých J. Dobrovolský: REQUIEM

Dnes neodpovídám na žádnou nově položenou otázku; pouze chci pokračovat v odpovědi na tu, které jsem se věnoval už v minulém čísle Cesty – tedy jaké modlitby se modlí kněz v průběhu mše svaté.

Minule jsme skončili modlitbami po přinesení obětních darů („Požehnaný jsi, Hospodine...“).

Hned po těchto modlitbách následuje další krátká modlitba, při které se kněz skloní a potichu říká: „**S duší pokornou a se srdcem zkroušeným prosíme, Bože, abys nás přijal: ať se dnes před tebou staneme obětí, která se ti zalíbí.**“ Mám zato, že je velká škoda, že se tato modlitba neříká při každé mši svaté nahlas (dělám to proto aspoň občas). Jde vlastně o vyjádření toho, co by mělo být naším nejvlastnějším postojem při prožívání mše svaté. Nemělo by jít především o „splnění nedělní povinnosti“. Hlavním účelem dokonce nemá být ani to, abychom prosili, děkovali, abychom se duchovně povzbudili, poučili, navzájem setkali atd., atd. To všechno ke mši svaté také jistě patří. Naším hlavním postojem má být ale to, že se vnitřně **připojujeme ke Kristově oběti** na kříži s touhou, abychom měli už zde na zemi a jednou v plnosti v Božím království také podíl na jeho zmrtnýchvstání. Úkol – velký, těžký, celoživotní – každého křesťana má spočívat právě v úsilí podporovaném a vedeném Boží milostí stávat se obětí, která se milosrdnému a dobrému Bohu zalíbí... Někdy se to jinými slovy, ale též pěkně, vyjadřuje v jedné kytarové písni zpívané při přinášení obětních darů: „Neseme, Pane, chléb a víno, neseme celý život náš...“

Po této modlitbě si kněz po straně oltáře myje ruce a potichu říká: „**Smyj ze mě, Bože, mou nepravost a očisť mě od hříchů.**“ Úkon kajicnosti sice patří už k začátku každé bohoslužby, zde se ale dává najevo, že se přibližujeme k okamžiku, kdy se kněz svými rukama bude

dotýkat drahocenného Kristova těla a kalicha s jeho krví. Je tedy třeba očistit nejen ruce – to je samozřejmě jen symbolické – ale především srdce. A k tomuto kroku se mohou a mají připojit i všichni věřící v kostele. **Vždyť za chvíli budeme nahlas říkat, že máme srdce u Pána...**

V průběhu eucharistické modlitby – tedy od preface („Pán s vámi“ – „I s tebou“; „Vzhůru srdce“ – „Máme je u Pána“ ...) až do slov kněze „Skrze něho a s ním a v něm...“ – není stanovena žádná tichá modlitba. Je samozřejmě věcí každého kněze i ostatních věřících, co se člověk v tichu modlí například v okamžicích proměňování.

Další tichá modlitba přichází až před svatým přijímáním. Ve chvílích, kdy se věřící modlí či zpívají „Beránku Boží...“, láme kněz velkou hostii a vpouští její malý úlomek do kalicha s krví Kristovou (toto spojení Kristova těla a jeho krve symbolizuje Ježíšovo zmrtnýchvstání) se slovy: „**Svatost Kristova těla a jeho krve ať nám slouží k věčnému životu.**“ Je to ozvěna Ježíšových slov z Janovy 6. kapitoly, kde Pán mluví o Chlebu života a říká – „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný“. A je to také vyjádření největšího Ježíšova přání: on touží po tom, abychom měli život v plnosti... Samozřejmě velmi záleží na tom, aby naše srdce bylo pro přijetí Ježíše co nejlépe připraveno.

Kněz – většinou stále ještě v průběhu zpěvu „Beránku Boží...“ se dále modlí jednu ze dvou možných modliteb: „**Pane Ježíši Kriste, Synu Boha živého, tys naplnil Otcovu vůli a v Duchu svatém jsi dal svou smrtí život celému světu. Skrze své tělo a svou krev vysvobod' i mě ze všech mých nepravostí a zbav mě všeho zlého; ať vždycky miluji tvá přikázání a nikdy se od tebe neodloučím.**“ Druhá možná modlitba zní takto: „**Pro tvou lásku tě prosím, Pane Ježíši Kriste, ať přijímání tvého těla a tvé krve není mým odsouzením, ale mou ochranou a lékem pro duši i tělo.**“ Obě uvedené

modlitby jsou krásné; osobně mám přece jen raději tu první – také se jí o dost častěji modlím. Zvláště prosba o to, **abychom se od Pána nikdy neodloučili**, je zásadní a podstatná. I pro vás, „nekněže“, by bylo velmi užitečné znát tuto modlitbu zpaměti (případně obě dvě) a modlit se jí před nebo po svatém přijímání. Anebo si ji můžete opsat a vložit do kancionálu...

Před vlastním svatým přijímáním se kněz modlí slovy: „**Tělo Kristovo ať mě zachová k životu věčnému.**“ Po přijetí těla Kristova se modlí obdobně: „**Krev Kristova ať mě zachová k životu věčnému.**“

Poslední tichou modlitbou mše svaté je mod-

litba určená pro chvíli, kdy kněz po sv. přijímání čistí liturgické nádoby: „**Přijetí svátosti tvého těla a krve, Pane, ať nás posilní a stane se pro nás lékem nesmrtnosti.**“

Všimněme si, jak stále znovu v uvedených modlitbách souvisejících se svatým přijímáním zaznívá prosba o dar věčného života...

Tolik tedy k „tichým“ mešním modlitbám. Většinu z nich se alespoň občas modlívám nahlas, aby z nich mohli mít užitek všichni přítomní. Snad vám budou k užtku i tyto řádky. Ať nám dobré prožívání mše svaté pomáhá na cestě k plnosti Kristova života.

o. Petr

PŘEDNÁŠKY PRO MANŽELE

Jak přežít dospívání svých dětí

Díky vzpomínkám z dětství můžeme pochopit svůj scénář, který nás buď podporuje nebo brzdí. Tyto vzpomínky mohou být i neocenitelným zdrojem informací, které nám umožní porozumět našemu dítěti. Bruno Bettelheim ve své knize Dost dobrý rodič uvádí příklady, jak můžeme tyto znalosti použít k posílení rodičovské moci. Bettelheim popisuje následující případ:

Dospívající dívka se pohádala se svou matkou a nakonec jí vynadala. To by pravděpodobně rozčílilo každou matku, ale tato žena se nemožla několik dní zbavit pocitu hlubokého zranění. Přemýšlela, proč jí to tak hluboce zranilo, když podobné hádky s dcerou zažila již dříve, ale nikdy se po nich necitila špatně tak dlouho. Potom si uvědomila, že tato hádka se v mnohém podobala jedné situaci, kdy se sama v dětství pohádala se svou matkou. Nadávala svým rodičům, že ji přísně potrestali za kouření. Vzpomněla si, že tenkrát chtěla rodičům moc ublížit, ale domnívala se, že se jí to nepovedlo. Byla přesvědčena, že jim na ní nezáleží tolik, aby je svým jednáním mohla hluboce zranit. Teprve když teď několik dní cítila bolestně

zranění z chování své dcery, uvědomila si, jak museli být její rodiče jejím chováním zraněni. Pochopila, že pravděpodobně svým rodičům nerozuměla, když si myslela, že chtějí prosadit svou bez ohledu na její vůli.

Vzpomínky z dětství nám mohou pomoci vcítit se do duševních stavů dítěte a posílit naši trpělivost. Musíme však být ochotni tyto vzpomínky oživit.

Vzpomeňte si na poslední konflikt s dcerou nebo synem, který vás mimořádně rozrušil. Potom přestaňte myslet na dítě a vraťte se v myšlenkách do svého dětství. Připomínají vám některé rysy chování dítěte něco z vašeho dětství? Měli jste například se svými rodiči stejné problémy? Slyšeli jste někdy od svých rodičů něco, co sami říkáte svému dítěti? Co jste si tehdy přáli od rodičů ze všeho nejvíc? Potom zvažte, zda vám něco z těchto odpovědí pomáhá, abyste podpořili chování vašeho dítěte.

Mirka Červenková

podle knihy
Jak přežít dospívání svých dětí

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

Józef Augustyn: Kdo je můj bližní? Karmelitánské nakl., 134 stran (DP – Duchovní Praktický život)

Jsem bližní jeden pro druhého. Nejen proto, že nás poutají rodinné a náboženské svazky, ale především proto, že angažujeme svoji osobní svobodu k tomu, abychom s její pomocí budovali mezi sebou vztahy přátelství a bliženské lásky a pomáhali si navzájem. Bližním druhému se musíme teprve stát. Ježíš nám to připomíná v podobenství o milosrdném Samaritánovi. Stejně jako kněz i levita z podobenství, také my často utíkáme před lidmi, které život poznamenal a ukřivdil, protože jsme příliš zaujati sami sebou a cítíme se bezradní a rozpačití z lidského neštěstí. Neumíme je učinit svými bližními. A tak se začínáme spontánně tázat: co musíme dělat, abychom se naučili pomáhat jiným? Intuitivně ale cítíme, že pro poskytování pomoci druhým musíme nejprve hledat pomoc pro sebe. Abychom pomohli ostatním, musíme pomoci sobě.

Anna Lehká: A zdálo se mu... Vydavatelství Sypták, 64 stran (DK - Dětská Křesťanská literatura)

Autorka využívá zkušenosti katechetky a v patnácti krátkých povídkách vysvětluje Boží přikázání a vede děti k přemýšlení o nich.

ÚRYVEK: ZVONY

Je neděle ráno. Lidušku probouzí ze sna hudba od kolotočů. Dnes je pouť. Lidka se spokojeně protahuje. Ještě chvíli si může zdřímnout. Rodiče se vrátili včera pozdě ze zábavy a na ranní mši zaspali. Na slavnostní s nimi nepůjde, protože se domluvila s holkama ze třídy, že půjdou společně na houpačky. Od dědečka dostala peníze, k tomu ještě něco z úspor, bude co utrácet. Z kostelní věže se ozývají zvony, volají na ranní mši. Znovu zavírá oči a usíná.

Zdá se jí, že stoupá po schodech nahoru. Hlas zvonů se stále přibližuje. Co to? Schody skončily, a ona jde dál, až k největšímu zvonu. Jmenuje se jako ona, Ludmila. Když ho pan bis-

kup světil, říkal, že nese jméno české patronky, která přivolala k víře mnoho lidí. Stejný úkol má zvon. Liduščino srdce bije v jeho rytmu. Stává se sama zvonem. Pojď za mnou..., pojď za mnou... svolává lidi k bohoslužbě.

Zvědavě se rozhlíží po vsi. U Nováků už se chystají. Jejich Pepík si také pospišil, protože bude ministrovat. Babička Marková se pomalu šourá směrem ke kostelu. Kdopak ještě půjde? Pojď za mnou... Snad někdo od Slaných, od Pírkových... Kolikpak se nás sejde? Dvacet? Více lidí v kostele nebyvá. Pojď, pojď, pojď... smutně doznívá srdce zvonu.

Liduška otvírá oči a její pohled patří hodinám. Je to dobré, stihne mši svatou. Z kuchyňského rádia se ozývá Matuškův zpěv: „Být zvonem, který zpívá, znít, ocelově zvonit, to bych si tak přál.“

Vida, nejsem sama, kdo chce být zvonem, myslí si Liduška.

Vtom se ozval zvonek u dveří. Holky. Jak jim to jen vysvětlí? Projede jí hlavou.

„Já s vámi na pouť nepůjdu,“ říká holkám rozhodně. „Dnes bude v kostele velká sláva. A bude také slavnostní požehnání. Minule při něm Pepík šlápl na komži a letěl až k oltáři. V kostele je to prima, nechcete jít taky? Houpačky neutečou.“

„A můžeme?“ ptá se opatrně Anička. „My totiž nevíme, co se tam má kdy dělat.“

„To nevádi, já vám to řeknu. Ono na tom až tak nezáleží, důležitější je, co si odnesete ve svém srdci.“ Opakuje moudrou větu maminky.

Pětice děvčat se vydává směrem ke kostelu. Vpředu se pohupuje šťastná Lidka. Pojď za mnou... nepřestává jí znít v srdci... .

Dokázal bys vysvětlit nevěřícímu kamarádovi, proč chodíš do kostela?

Jan Pavel II. : Familiaris Consortio (E - Encykliky) Nakl. Zvon, 101 stran

Encyklika Jana Pavla II. o úkolech křesťanské rodiny v současném světě.

Mirka Červenková

Cestička

Ahoj kluci a děvčata!

Také to znáte? Ve třídě je nějaký kluk nebo by to také mohlo být děvče, kteří jsou jiní než ostatní. Jsou buď tiší nebo se neumí tak dobře vyjadřovat nebo nejsou tak mrštní, možná nechodí oblečení, jak ti ostatní. Prostě mají nějakou zvláštnost nebo zvyky, kterých si ti druzí hned všimnou a je jim to k smíchu. Zlobí je proto a dost často se s ním radši vůbec nebaví aby sami nebyli druhým směšni. A dnešní příběh je právě o jednom takovém klukovi.

SLZY

Do jedné třídy ve škole přišel nový kluk. Jmenoval se Tom. O přestávkách byl vždycky sám. Seděl v lavici, ukusoval ze své svačiny a jen přihlížel, jak si druzí spolu povídají nebo hrají. I když se během velké přestávky šlo na školní dvůr, stál stranou. Když se v tělocviku tvořila družstva, byl vždy poslední, koho si druzí vybrali. Byl zamklý a moc si nevěřil. Ani v hodinách se nehlásil. Odpověděl jen, když ho vyvolal některý učitel.

Jednou se ale všechno změnilo. V hodině náboženství si povídali na téma: „Někdy jsem smutný“. Všechny děti seděly v kruhu, dívaly se na obrázek smutného dítěte a přemýšleli, proč je asi smutné. Potom každý z nich dostal papír ve tvaru slzy a paní katechetka řekla dětem: „Do této papírové slzy napište nebo nakreslete, proč děti bývají smutné!“

Když všechny děti dopsaly, paní učitelka papíry posbírala a začali si povídat o tom, z čeho je kdo smutný.

Táni se stýskalo po kamarádovi, který se odstěhoval. Jarka zapomněla svého plyšáka ve vlaku a už ho nenašla. Saša měl nemocnou maminku. Lidé umřel křeček. Milan, kterému se rozvedli

rodiče, řekl: „Nejsmutnější jsem byl, že jsem v té době musel na několik týdnů do dětského domova. To už nechci zažít nikdy v životě.“

A najednou promluvil úplně potichu Tom: „Moje sestra je také v dětském domově.“

„A proč je v dětském domově?“ zeptal se Milan. „Vaši se doma také hádají?“

Tom zakroutil hlavou: „Naše pravé rodiče vůbec neznáme. Já jsem adoptovaný.“

Všechny děti se najednou podívali na Toma: „To jsme vůbec nevěděli! Ty jsi adoptovaný? A proč si nevzali tvoji adoptivní rodiče také tvou sestřičku? Vidáte se spolu někdy? A jsou na tebe hodní?“ ptali se ho a Tom ochotně odpovídal na jejich otázky.

Na konci povídání položila paní katechetka položila k papírovým slzám, kde byly všechny jejich smutky napsané, kříž. „To znamená,“ řekla „Ježíš je vždycky s námi. Můžeme mu říct opravdu všechno, i to, z čeho jsme smutní. On nás nikdy nenechá samotné!“

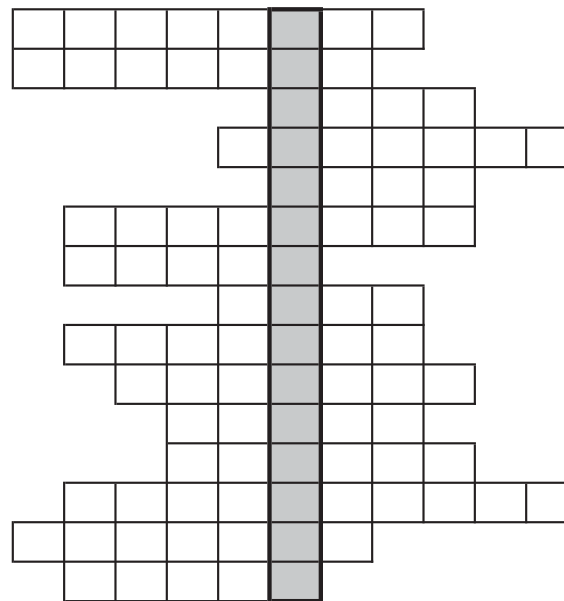
Táňa nakonec řekla: „To bylo krásné. Já jsem vůbec nevěděla, že druzí jsou také ze spousty věcí smutní.“ Saša přikývl: „A já už nejsem tak smutný, protože vím, že na to nejsem sám.“

A ještě jedna věc se změnila – Tom je sice pořád tichý chlapec, ale od té chvíle má spoustu kamarádů. Děti si všimly, že i když je trochu jiný než ony, je přesto fajn kluk.

Přejeme vám, aby se vám v tomto školním roce dařilo, ať máte co nejméně smutků a také ať víte, že na ně nejste sami. A pokud máte ve své blízkosti takového spolužáka nebo to nemusí být zrovna někdo ze třídy, ale třeba ho potkáváte na hřišti, zkuste posbírat odvahu a oslovte ho. Možná vás pak docela překvapí tím, jaký je a vy budete mít nového kamaráda nebo kamarádku.

připravila Božena Bilíková

Naši tajenku vylustíte, když podle nápovědy správně určíte školní pomůcky:

na měření
na měření úhlů
do ručních prací
na čtení
do zeměpisu
tužky na kreslení
soubor map
na psaní
na uložení psacích potřeb
na nošení školních potřeb
na zapisování
papír na kreslení
na ukazování na tabuli
na lepení
na stříhání

ORELSKÝ TÁBOR

Letošní orelský tábor se konal v Dobrohošti u Dačic. Zúčastnilo se ho 30 táborníků plus

vedoucí a další, kteří se starali o zajištění všeho potřebného. Byli jsme ubytováni v podsadových stanech. Počasí vycházelo dobře až na občasné deště. Celotáborová hra s názvem „Cesta kolem světa za 80 dní“ byla zajímavá, každé ze šesti družstev se samozřejmě snažilo vyhrát. V neděli byla mše sv., kterou sloužil místní pan farář. Na každý den byl připravený pestrý program. Pestrý byl jak pro děti, tak někdy i pro dospělé. Tábor se nám líbil a s Boží pomocí se vydařil. Velké poděkování si zaslouží Staňa Salajka (hlavní vedoucí), Peřka Straková (připravovala celotáborovku), všichni ostatní vedoucí, pan zdravotník, paní kuchařky a další, kteří se o nás starali.

Katka Hromková

Letní tábor 2009

Byla neděle 5. července. Slunce krásně svítilo a zatímco naše maminky a tatínkové měli plnou hlavu starostí s našimi zavazadly, my jsme si už mohli spokojeně zahřívát svá místečka v autobuse. Když se dveře od autobusu zavřely, zamávali jsme rodičům a hurá! Naše táborové dobrodružství mohlo začít.

I když venku začalo během cesty pršet, přesto nám rychle uběhla, a tak nám ani nevadilo, že nás autobus nedovezl až do tábora, protože cesta po dešti byla rozbahněná a my tak museli tento kousek přejít v gumákách. Konečně jsme uviděli naše stany postavené na sedlákové louce. A nebyla to ledajaká louka, bylo to „jezero“. Ale nám to moc nevadilo, my jsme byli v suchu!

Po rozdělení do skupinek jsme se legendou vrátili v čase, zpět do Anglie, a stali se svědky toho, jak Phileas Fogg právě uzavírá sázku, že objede svět za 80 dní. A tak jsme pana Foggova následovali po celý tábor a spolu s ním jsme překonávali všelijaké překážky. Některé byly fyzicky náročné, jiné na přemýšlení, ale byly tam i odpočinkové hry. Po celou dobu jsme si četli legendy, kde jsme se dozvídali více o panu Foggovi. Posledního dne za úsvitu jsme byli svědky události, že Phielas Fogg sázku vyhrál. Objel svět za 80 dní a my s ním.

Během celého tábora jsme si zpívali hymnu – JEZDÍM BEZ NEHOD.

Přestože nám převážně pršelo, občas vysvitlo i slunce a my mohli sušit mokré věci, které jsme pak sbalili, naložili do autobusu a vyrazili k domovu.

Celou cestu jsme si zpívali a po příjezdu do Dolních Bojanovic naposled zaspívali hymnu před rodiči. Rozloučili jsme se a rozjeli do svých domovů.

Každý si přivezl spoustu zážitků, na které bude vzpomínat a někteří se už těší na příští rok.

za Orel Růžena Pinková
Mirek Bílek

SLUŽBA NAŠICH MINISTRANTŮ

Ministranti patří k oltáři, to víme. Nejvíce si jejich služby všímáme paradoxně právě tehdy, když tam chybí, popřípadě když vše nefunguje, jak má. Jinak je až tak moc nevnímáme.

Ministrantská služba v naší farnosti je docela náročná. Kluci jsou rozděleni do tzv. malých

a velkých skupin. Malé skupiny jsou určeny k běžnému ministrování na mších svatých dle týdenního rozpisu, velké jsou ke službě na svatbách a pohřbech. Každý ministrant je zařazen jak do malé, tak i do velké skupiny. Ministrování ode všech vyžaduje, aby dodržovali stanovený

řád a dobře se seznámili jak se způsobem vykonávání služby, tak i se systémem bodového hodnocení.

Nemálo důležité je též seznámení rodičů nebo alespoň jednoho z nich se strukturou ministrování, aby svého syna (popř. syny) mohli v jejich službě podpořit, na ty mladší i trošku dohlédnout, a aby této službě byli případně ochotni přizpůsobit fungování rodiny.

V orientaci o aktuální službě jsou pro ministrynty i rodiče už několik let dobrou pomocí farní internetové stránky, kde je jak aktuální rozpis služeb, tak rozdělení ministrantů do skupin a samozřejmě týdenní rozpis mší sv.

Zavedený systém začíná týdenní ranní službou, následuje týden večerní, další týden je služba na nedělní večerní mši sv., to se týká tzv. malých skupin. Účast na svátostném požehnání je povinná, pokud není rodina v neděli mimo farnost.

Nejde-li z vážných důvodů službu splnit, je dobrým zvykem najít si náhradníka.

Být bdělý a pozorný je potřeba zvláště u služeb velkých skupin, které jsou určeny k ministrování na svatbách a pohřbech.

Ministrování je bezplatná služba, ale už i tím jsou kluci vedeni k tomu, že v životě je potřeba dělat něco i zadarmo (přestože právě tomuto dnešní svět nakloněn není), jen proto, že je to potřeba.

Do života může tato služba kluky obohatit vlastnostmi jako je odpovědnost, vytrvalost, ochota pomoci, solidárnost, disciplína, odvaha vystupovat na veřejnosti aj.

V konečném důsledku je to může přiblížit k Pánu Bohu, k větší lásce k němu.

Aby se klukům lépe sloužilo, více je ministrování těšilo a bavilo, je moc dobré, když cítí podporu rodičů. Pokud jim to pracovní a rodičovské povinnosti umožní, je dobré alespoň někdy s kluky jejich službu sdílet a jít na mši sv. s nimi. Pak se může stát, že se k Bohu přiblíží více i jejich rodiče, a tak se obohatí a prohloubí duchovní život celé rodiny.

Všem ministrantům děkujeme, jejich služby si vážíme a přejeme, ať jim služba přináší radost.

jedna z maminek

MINISTRANTSKÝ VÝLET

Pětidenní ministrantský výlet byl odměnou pro 9 mladých ministrantů, kteří letos vyrazili do Koněšína spolu s vedoucími Jirkou, Aloisem a Šimonem a kuchařkami Terezkou a Zuzkou.

Náplní výletu byl aktivní odpočinek, tedy hraní her v lese a na faře, sport – fotbal, florbál a baseball, ale také prohloubení liturgických znalostí ministrantů.

O. Petr za námi přijel v pondělí večer. V úterý nás pak čekal téměř celodenní výlet k Dalešické přehradě, po které jsme si vyjeli i motorovým člunem, lezení po skále, mše svatá a táborák. Ve čtvrtek pak odpolední koupání ve venkovním bazénu v Jihlavě a nedohraný turnaj v pokeru.

Poděkování patří všem, kteří se podíleli na

přípravě a zdárném průběhu ministrantského tábora.

bohoslovec Alois Nešpor

DÍKY ZA POMOC

V průběhu prázdnin proběhlo na faře a ve farním areálu několik akcí, které nebyly z vnějšku příliš vidět, ale stály hodně práce a úsilí a snad přispějí k ještě lepšímu využití fary a jejího okolí.

Jak jste si jistě všimli (a také jste byli informováni), byla na faře vyměněna všechna okna a při té příležitosti byla celá fara vymalována; do farní učebny a knihovny byly umístěny nové záclony a závěsy (v opravené farní kanceláři se tak stalo už na jaře).

Za velkou pomoc při výběrovém řízení na dodání oken i při celkové realizaci prací patří už skoro tradiční poděkování panu Ing. Janečkovi a jeho firmě Renova. Poděkování si zaslouží znovu i Jan Jordán, ale také mnozí další, kteří (v tomto případě hlavně které) přišli pomoci především s náročným úklidem fary.

Podobně pracně bylo i čištění farního hřiště, jež si po šesti letech intenzivního celoročního využívání už zasloužilo vyčištění a výměnu části písku, který je vyspán v umělém trávníku. I zde bylo zapotřebí mnoho hodin práce při vymývání písku a jeho vyvážení. Pomocníků se našlo

dostatek, patří jim velké díky. Pán vám vaši snahu a dobrou vůli při zmíněných pracích na faře či na hřišti jistě nezapomene...

Zvláště bych zde přece jen chtěl poděkovat manželům Vítovi a Ludmile Janečkovým, protože oni pomohli nejen při zmíněných brigádách, ale i dlouhodobě se velmi pečlivě a obětavě starají o celý farní areál. Mají velký podíl na tom, že i přes intenzivní využívání je tento areál stále pěkný a upravený – velký dík za to!

o. Petr

POZVÁNKA SVATOVÁCLAVSKÉHO SBORU

Zveme všechny, kdo mají chuť zpívat, aby přišli mezi nás. Jsme otevřené společenství a rádi mezi námi přivítáme nové členy. Nemusíte znát noty ani hudební teorii. Stačí chuť, nadšení a trochu obětavosti. Budete mít možnost svým zpěvem udělat něco víc k Boží oslavě.

CESTA • vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová • Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice